

"Iubite cetitoriu, multe prostii ai fi cetit de când ești.
Cetește, rogu-te, și ceste și, unde-i vede că nu-ți vin la so-
coteală, ie pana în mână și dă și tu altceva mai bun la
iveală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut."

Ion Creangă

Singur

Nu înjurați!...

Serghei Esenin,
cela care și-a scris ultima poezie
cu sângele propriu

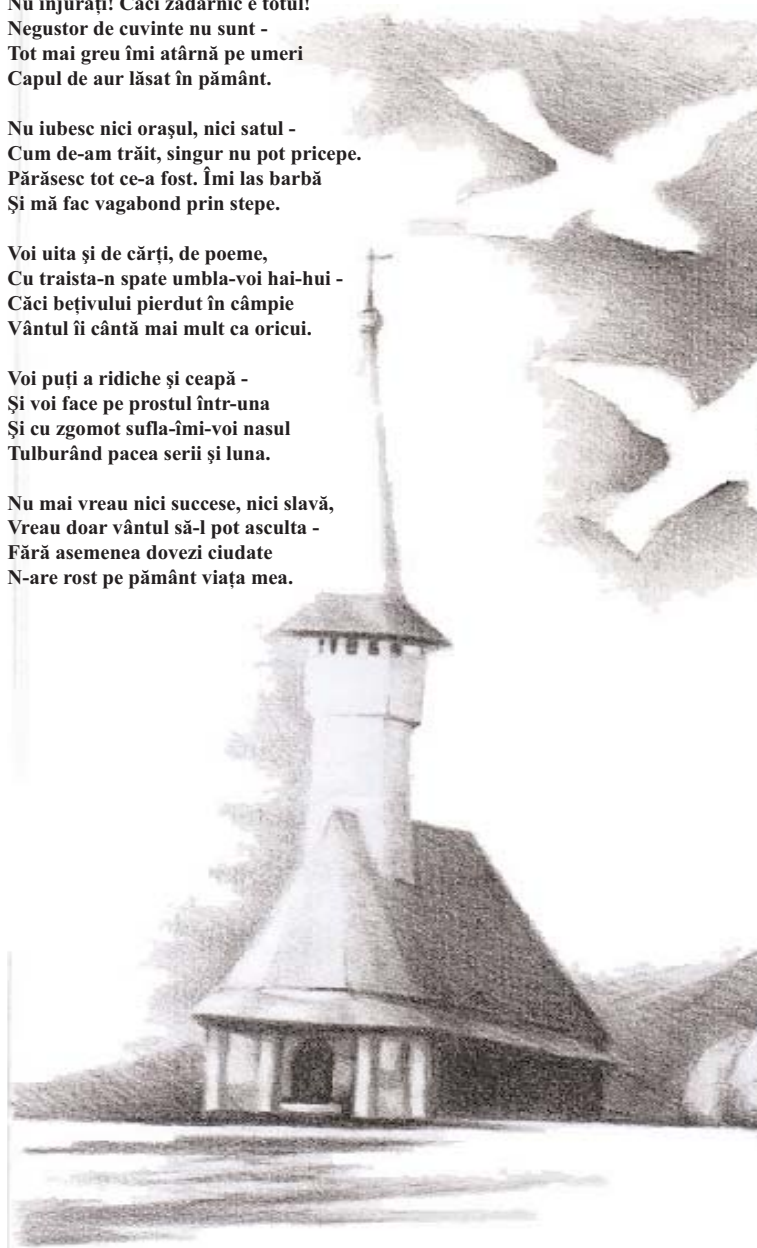
Nu înjurați! Căci zadarnic e totul!
Negustor de cuvinte nu sunt -
Tot mai greu îmi atârnă pe umeri
Capul de aur lăsat în pământ.

Nu iubesc nici orașul, nici satul -
Cum de-am trăit, singur nu pot pricepe.
Părăsesc tot ce-a fost. Îmi las barbă
Și mă fac vagabond prin stepe.

Voi uita și de cărți, de poeme,
Cu traista-n spate umbra-voi hai-hui -
Căci bețivului pierdut în câmpie
Vântul îi cântă mai mult ca oricui.

Voi puți a ridiche și ceapă -
Și voi face pe prostul într-una
Și cu zgomot sufla-îmi-voi nasul
Tulburând pacea serii și luna.

Nu mai vreau nici succese, nici slavă,
Vreau doar vântul să-l pot asculta -
Fără asemenea dovezi ciudate
N-are rost pe pământ viața mea.

Grafica acestei pagini: Mircea CATARGIU

Serie nouă, Nr. 2

Mai 2008

Prin artiștii țării, Dumnezeu trăiește în România

Preț: 1 leu.

Apare la data de întâi a fiecărei luni

Revistă de cultură, civilizație și atitudine morală

Web: www.revistasingur.ro

ISSN:1584-0557

MESAJ PENTRU EUROPA

Paraziții

Nu suntem ciori nu stăm în corturi
Facem eforturi să ne elevăm
Și nu cântăm pe străzi în Viena la acordeon
Noi nu cerșim cu handicap' la vedere să facem avere
Și nu ghicim viitoru' în palmă în dughene mizere
Noi nu purtăm fuste înflorate și nu furăm din buzunare
Nu emigrăm în Suedia cu 7 copii să ne dați ajutoare
Dați vina pe noi din Berlin în Pamplona de-mi sare voma
Mânca-mi-ați p... n-o să găsiți un român în rulate la Roma
Noi înghetăm în săli de clasă de la 6-7 ani (p... mea)
6-7 ore pe zi fără căldură mâncare și bani
Avem părinți săraci acasă și-un lucru e sigur
Ni se cultivă dorința de-a reuși în viață de unu' singur
Ne confruntăm cu legi noi date de boi
Dansează cu noi valsul p.... mele e un pas înainte doi înapoi
Mă piș pe gay și nu-i normal ca copiii mei să vadă
Homosexuali care se ling în gură ostentativ pe stradă
E la modă să fim toleranți da' nu reînviem Sodoma
Nu putem trimite bulangii în pachet la Barcelona,
Suntem ruda săracă deci nu putem fi frați
Mesaj pentru Europa:
CRED CĂ NE CONFUNDAȚI!!!

N-avem 7 frați acasă
Mama chiar nu e bolnavă
Tata și-a băut rapid cafeaua
Și-a plecat la muncă-n grabă
Facem facultăți și dăm pe cărți ultimul ban
N-o să fim vreodată gunoieri la Amsterdam
Vorbim 3 limbi și vă putem conduce avioanele
Da nu putem în p... mea socializa cu tomberoanele
Forțăm uși închise trăim cu vise nepermise
Și muncim legal un an pentru-n pumn de fise
Bagă la cap repede crede-ne noi nu mâncăm lebede
Ne respectăm ne rezolvăm singuri problemele
Javrele și curvele în Madrid vă îngroașă șatrele
Noi românii stăm la rând să umplem teatrele
Votăm în scârbă e adevărat și țara e praf pulbere fină
Căci e mai ieftin să dai banu' jos când cumperi o ruină
Banii pe 10 ani de la U.E. dispar în vile
În străzi inexistente și tehnologii inutile
Dacă avem pile băi cârnaților pardon... băi fraților
Putem cere detalii picante în Pădurea Spânzuraților
(Sunt inofensiv da' gându' meu e criminal...)

Timpu' s-a scurs pentru această prezentare, la final tre-
buie să precizăm că România e o țară în Africa, noi trăim în
găuri insalubre sub pământ, suntem canibali, vânam șobolani
cu arcu', n-avem mașini că ne deplasăm prin copaci vopsiți în
galben și toate cons-trucțiile pe care le puteți admira dacă
alegeți să faceți o excursie pe aceste meleaguri au fost construite
de o civilizație superioară cu care noi nu avem nici o legătură.
Vă mulțumim!

Despre prezenteismul românesc de azi

Pe de o parte e bine să-i dăm crezare lui Goethe că eternitatea este prezentul pur. E bine să dăm crezare și psihologiei experiențiale care consideră că armonia psihică se reglează aici și acum, adică în prezent. E bine, deci, să ne plasăm întru principiul realității, fiind cu picioarele pe pământ, ancorati în lumea din care, volens-nolens, facem parte. Se înțelege că doar astfel, cu capul pe umeri și nu cu el în nori, reușim să facem față și nu fețe-fețe, realității noastre cea de toate zilele. Doar că românul de azi este, aproape, doar al prezentului, fiind prins, cumva fără scăpare, de mâna lacomă și exclusivistă a zilei.. Cotidian-concret-autarhie-solipsism sunt doar câteva noduri și semne-revers ale năvodului în care uneori se zbate, alteori se leagănă ca într-un hamac. El este omul unei singure realități. Interesant este tocmai faptul acesta paradoxal, care îi face, la noi, pe bogați și pe săraci una: ambele categorii au, după cum ar spune Nietzsche, morală de sclavi, adică sunt, după cum arată antropologii culturali, prezentești și fataliști. Rezultă logic că, în adevăr, nu avem bogați și săraci ci săraci și foști săraci, adică parveniți. Ce relație are o astfel de societate cu istoria, cu perspectiva istorică?! Niciuna! O ignorăm și ne vedem de goană ca și când n-ar exista mâine, ca și când lumea ar fi un imens azi, în care niciodată nu mai e timp și totul e de vânzare. Moștenire culturală, identitate, patrimoniu, părinți, urmași, sunt cuvinte de neînțeles sau piedici inutile. Dacă România veche, rurală, avea un fond anistoric din motive de spiritualitate (compensat de elite educate și pragmatice), azi ea este, din arghilofilia celor ce o conduc, cu totul în afara simțului istoriei, primejduindu-și existența ca entitate demnă, credibilă, de luat în seamă, pe harta lumii.

Să ne înțelegem:

La nivel de individ centrarea excesivă pe prezent este, pe orice termen, nocivă, este ca și cum eu tău ar fi o cameră fără fereastră, o celulă de condamnat cu aer închis, stătut, fără nici o șansă de curățire. De aceea, pe de o parte, există soluția culturală a frecvențării trecutului iar, pe de altă parte există, fie împreună,

fie separat (mai bine împreună), soluția spirituală. Paleofilia și paleologia (în sens strict etimologic) îți dau, prin cunoașterea altor realități, și a altor timpuri, șansa curativă a ieșirii din timpul tău, apoi șansa unei relativizări a absolutismelor și poruncilor zilei, o lărgire de orizont și posibilitatea evadării, din când în când, din artificialitate. Soluția spirituală (a se înțelege aici credința religioasă) îți deschide direct poarta netimpului, a veșniciei și a desăvârșirii. Este un salt catharic direct dincolo, peste mări și țări și peste toate timpurile. Este o vindecare de timp și de toate lanțurile și nevoile lui. Privind de deasupra lumea sa, credinciosul capătă un alt aer și o lejeritate senină de om liber.

La nivel de societate, însă, dacă centrarea prezenteistă a celor de la talpa țării nu prea contează, prezenteismul din lăcomie al celor ce au hăturile țării este cât se poate de nociv. Ei ratează prin hoții, lipsă de demnitate, prostie, egoism și indiferență, șansa

României; practic confiscă și vând pentru pântecele lor gros și pentru îmbuibata lor clipă de față o patrie ce ar trebui să fie, întâi de toate, nu a lor și nu a noastră ci a urmașilor, urmașilor noștri. Ce le va rămâne, însă, acestora? În locul identității și a unui sentiment de continuitate și apartenență, de recunoștință față de moștenirile din piatră și duh ale trecutului, rușinea de a fi români? O țară fără păduri și cu ape pline de gunoaie și plastic? În locul edificiilor vechi (pe care occidentali le-ar proteja în clopote de sticlă) ruine triste și căsoaie stilul kitsck? O Românie țiganizată? Etc. etc. Cât va mai fi țara asta, întreb, o țară de șmenari și curve, mixare penibilă de Papură vodă și Dinu Păturică? Cât vom mai permite ca Iuda politică să vândă, pe arginți cu sacul, sufletul României, și așa schimonisit, și să-i răstignească împuștinatul trup? Cât?

Laurențiu-Ciprian TUDOR

Adrian SUCIU

BOVARISME

Cu materialul clientului

Ministerul de Interne este într-un război cu criminalitatea ceva de speriat. Așa de necruțător este războiul ăsta, că-ți vine să-i plingi bieteii criminalități de milă: cum o prinde organu', cum o ologește. Impresionat de-așa efort, ca cetățean onest, am simțit și eu nevoia să-mi aduc obolul. Astfel, cum mi-au spart mașina de-mi furară casetofonul, am hotărât să mă duc disciplinat la Poliție și să fac o plângere. Ajung la Secția de Poliție numărul x din București. Prima dată: instituția criminală menționată arată ca un CAP dezafectat (pentru generația foarte tânără: CAP - Cooperativă Agricolă de Producție); curg tencuielile îngemănate cu igriasiile, mobilierul desperecheat nu ar avea succes nici măcar la talcioc iar buzile sînt pline de rahat și put înfiorător. "N-are timp Ministerul de fleacuri", îmi zic și m-așez frumos la coadă la Furturi auto. Așteptînd să-mi vină rîndul povestesc cu un domn polițist care-mi cere o țigară și mă consolează în felul lui spunîndu-mi că "aștia sînt profesioniști, dom'le, ați scăpat ieftin. Lui Cornel Dinu i-au furat jeep-ul acu' cîțiva ani și nu l-au găsit nici în ziua de

azi". Nu-ntreb cine pana mea e Cornel Dinu. În fine, intru. Un domn polițist stătea în fața unei mașini de scris din aia care face țaca-țaca. Salut respectuos. Mă măsoară cu privirea și văd că se cam înnegrește la față. Cuget că nu i-o fi plăcînd de mine. Aș! Izbucnește făcîndu-mi o morală strașnică pe motiv că bineînțeles că nu mi-am adus hîrtie de-acasă pentru plîngere și el de unde dracu' să-mi dea, că o cumpără din banii lui proprii și personalii!!! Chiar e o nouate pentru mine, mai nou și plîngerile se fac din materialul clientului.

**Revista
SINGUR caută
colaboratori pentru
crearea
subredacțiilor în
județele:**

Alba, Mureș, Timiș, Brăila, Caraș Severin,
Harghita, Vrancea, Mehedinți, Vâlcea.

Pentru detalii:

E-mail:

dorudancus@yahoo.com

Telefon: 072-444.35.87.

Scriitorul cu scrisul de mână

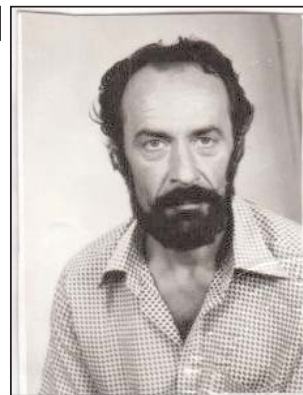
- rubrică-document -

Aurel Udeanu

*iei un triunghi echilateral din manualul
de geometrie*

*al unui student totuși vesnic restrâns
(coligații în totuși restrâns!)
cîl bisericii adolescente (unei căsătorii) între corpse
cîl pot învești cîmpenești cu grijă
ascuți în el un pui de trandafir din ploștie
El sătește și sine în jur cu palmele
asteptă și rădăcină să sească să gîmze la maturitate
vesu agnă să se desfolieze tot
cî dai un telefon la ospiciu lui fr. creștine
cî spui despre ignoranță
după care te apuci să-l înșurubezi peștele cu peștele
până ce acesta rămîne chel
cî sgarabă de-a-ba ca vei unui de indigestie
și un vei mai vedea ciucidată
foarte câte se fac und acasă și se
se se acest stud fac
se câte foarte!*

Ascult Sonata lui...

*Cu gândul la tine, ascult Sonata lui,
Cai dau cu copita-n cumpăna lumii,
Crepusul se scaldă în ape, ars de pajar,
Te-adulmec aiopma lutului răvuit de olas.*

*Cu gândul la tine, ascult Sonata lui,
Și-mi pare că tremură cumpăna lumii,
Mă dar în carnea în neviu și porii în tot
Și dorul ce mă-nceinge nu știu să-l scot.*

*Cu gândul la tine, ascult Sonata lui,
Îmi împletec nădejdea de cumpăna lumii,
Te-astest s-aluneci în frăgezimi de sare,
Să-mi împedesti urmirea c-o vorbă sumară.*

*Cu gândul la tine, ascult Sonata lui,
De-amar de așteptări s-a ros cumpăna lumii,
Mă-mbata cîmplă Sonata, mă înfracă încă,
Plutind peste margini de rană aceluia.*

Caii verzi de pe pereți și Singur Reloaded

Deși se zice că luni nu crește nici iarba, pe 31 martie a.c., la Brașov, începând cu orele 16, a crescut mai mult decât părul pământului: prin burgul obosit a revenit poezia; și nu oricum, ci prin invocare caldă de fantomă de poet mare. La Galeriele KronArt, grupul de litere-sunete-și-culori **Caii verzi de pe pereți** a ținut ziua de 75 de nemuritoare primăveri a neasemuitului Nichita Hristea Stănescu. Într-o atmosferă trîmbulindă poetul a fost considerat, din oficiu, viu și prezent, astfel încât s-a degajat firesc, bucurie și loc de întors poezia.

Aniversarea a început prin evocări despre Nichita făcute de jurnalista Felicia Popa, de poetul George Pușcariu, de magicianul gazdă ce este pictorul Gabriel Stan. Odată vrăjit aerul de oameni care l-au

cunoscut sau au făcut vîrstă iubindu-l, au putut să vină mai încrezătoare și versurile poezilor tineri: Ecaterina Pavel, Adriana Lisandru (în interpretarea actorului Silviu Duică), Ana-Maria Susan (prezentată de scriitorul și criticul Adrian Lesenciuc). Complicitatea muzicii a fost asigurată de ultrapremiații Critina Ordean (oboi) și Alexandru Părvu (violinist), elevi de excepție ai Liceului de muzică Tudor Ciortea Brașov. Alături de ei au vegheat cu atenție fiecare sunet profesorii Anca Ilea și Raluca Ciucă. A urmat prezentarea elogiasă, făcută de Gabriel Stan, expoziției, găzduită la Galeriele KronArt, a artistului plastic Aurel Dumitru. Apoi apoteotic a venit versul mozartian al lui Nichita, interpretat excelent de scriitorul actor Adrian Munteanu și de mai tânărul actor Silviu Duică. S-a respirat aer fermecat, s-a produs contagiune cu sensibilitate limpede, ca și cum toți am fi presimțit o duminică fără margini. Și pentru că împărțirea stărilor de grație face dezlipirea grea s-a rămas până-n seară la un pahar de vorbă și de vin.

Tot acest moment de prietenie a fost împărțit egal de re-lansarea revistei Singur. Scriitorul Ștefan Doru Dăncuș, tatăl bun al acestei publicații și prieten al

Cailor verzi de pe pereți, a dorit să marcheze acest nou început la Brașov. Fie ca acest loc de întâlnire, reprezentat de paginile revistei, să fie al manifestării talentelor nechinuite, al sincerității nestresate de curente sau mode. Fie ca, poate, fantoma veselă a lui Nichita s-o vegheze.

Aceasta a fost a patra întâlnire a grupului de litere-sunete-și-culori **Caii verzi de pe pereți**, constituit în decembrie 2007, sub umbrela Fundației Arania. El reunește, în numele prieteniei, poeți, artiști plastici și muzicieni brașoveni, care și-au dorit o alternativă culturală informală la griul interminabilei tranziții. Credința membrilor grupului este aceea că o gură de aer cultural tras tare și frecvent în suflet poate reduce, în timp, gura de rai. Întâlnirile grupului se vor lunare, în diferite locații, grupul asumându-se ca prezentă itine-rantă. Deși grupul este deschis, nucleul este format din poetul Adrian Munteanu, poetul Laurențiu-Ciprian Tudor, poeta Adriana Lisandru, poetul Baubec Izzet, scriitorul și criticul Adrian Lesenciuc, actorul Silviu Duică și violoncelistul Sebastian Vărtosu. Su-pervizarea este asigurată de maestrul Daniel Drăgan.

Laurențiu-Ciprian TUDOR

Florin CARAGIU

„IEPURII NU MOR”

Romanul „Iepurii nu mor” de Ștefan Baștovoi, apărut la ed. Polirom în 2007 (ed. a II-a, revăzută) reușește în mod fericit să surprindă poetic încrucișarea între gândirea și sensibilitatea umană în incipiența ei nereflectată și sistemul ideologic din spațiul comunist totalitar ce influențează și modifică deviant structurile imaginarii.

Totul se desfășoară într-un cadru în care criza este sugerată prin stereotipurile regizate social și activate subliminal, frica și rușinea comandate într-un mod tabuizant, contrastul ce transpare între artificialitatea unor scheme ale utopiei comuniste (spre exemplu, proiecția binelui și răului în clase comandate de mitul revoluției socialiste, sau pendularea între imaginea invulnerabilă, și prin urmare formală, ireală, distantă, a eroului socialist – idolul intangibil – și imaginea naivă, umanizată, prin urmare fragilă și vulnerabilă și implicit intim atractivă a lui Dumnezeu) și naturaletăea gândirii asociative caracteristice contemplației poetice a lumii.

Sunt zone de reverie ce evadează din registrul idealizărilor politice, zone ale gândirii și bucuriilor simple, copilărești, sentimentelor genuine și spontaneității ce năpădesc construcțiile gândirii dictate politic și înregimentate ideologic, zone ale fragilității extreme și ale dorinței de conformare marcate de spectrul marginalizării, zone ale contemplației mistice incipiente, zone de ruptură existențială, ale incoerenței sau abisului disperării.

Lui Sașa Vakulovski îi place să aibă timp liber să gândească, în mintea lui conlocuiesc în chip naiv imaginea lui Lenin și imaginea lui Dumnezeu ca focare ale imaginii despre sine și lume. Se îndrăgostește de colega sa Sonia, care nu l-a părât în vâțătoarei că avea păduchi. Conștiința sa de o acută sensibilitate receptează treptat, cu toate că nedeslușit, „încăpând” contradicțiile, fracturile unei realități „poleite” însă în care oamenii vorbesc urât, se poartă inconsistent, glisează la „suprafața” realului. Cuprins de un plâns și o sfârșeală inexplicabilă, Sașa ajunge la un moment dat până la gândul sinuciderii.

Emblematică este imaginea scării lungi pe care Dumnezeu o face ca să se suie la cer. „Ce este, așadar, o scară pitorească? O scară care nu este deloc mică, precum ar fi cea de frasin, cu care se culeg merelde din copac, ci ar fi o scară mare și groasă, pe care Dumnezeu se suie în cer. Unde crește asemenea copaci lungi, ca de la noi de acasă până la iaz, din care Dumnezeu își cioplește scara cu toporul? Acești copaci cresc în pădurea pe care a sădit-o Dumnezeu, special ca să-și facă scară. Scara se ridică în picioare și se sprijină în nori și Dumnezeu începe să se suie în cer. În timp ce îl ridică scara, pilotul sovietic trece cu avionul prin nori și nu are nevoie de scară, căci nimic nu-i este inaccessibil omului sovietic. Omul sovietic este cel mai bun și luptă pentru pace”.

„Sașa se gândea cât de interesant este când rupi un buchet de brebenei și el se cheamă buchet de brebenei și poți să-l duci mamei acasă, așa cum probabil l-a dus și Lenin pe vremea când era școlar – căci Sașa nu putea să-l vadă pe Lenin decât cu brebenei – și cât de ciudat este când pui mai multe buchete în sac și-ți calci cu picioarele, ca să fie plin, și ele nu mai sunt buchete de brebenei, ci un sac de buruiună pentru porc”.

„Se întinse pe spate și se uită la cer. Era un cer albastru, cu mulți nori albi și fierbinți, ca niște miezuri de pâine. Erau atât de aproape și păreau grei. Sașa se gândea că pe un astfel de nor ar putea să stea Dumnezeu fără să cadă, atât de groși erau. După ce se uită mai mult, i se păru chiar că îl vede aplecat peste ei. Dar în curând totul s-a destrămat și începu să semene cu altceva. Nici n-avea cum să fie Dumnezeu acolo. Se sătură și se ridică să plece. Își trase pantaloni și ridică sacul, dar tot atunci văzu pe sub braț o bucată de cer. I se păru atât de ciudat să te uiți la cer pe sub braț, încât mai încercă o dată. N-a mai văzut niciodată un asemenea cer. Norii parcă mergeau mai repede și parcă nu mai erau sus, ci jos. Desfăcu picioarele și se aplecă să privească și-așa. Văzu o apă care clocește sub el. Se trânti la pământ și se apucă cu mâinile de iarbă. Era atât de înfiorătoare apa aceea, clocotind acolo sub el. Ce frică i-a fost să nu cadă. Atât de strașnică era apa aceea. Se mai aplecă și mai încercă o dată și-o văzu iarăși. Se trânti pe burță și stătu așa. Era atât de bine că stă aici pe pământ, că n-a căzut și a rămas pe dealul unde creștea iarbă pentru perii”.

„E frumos? Vasea? Sonia? E frumos să strige toată școala la voi «rușine»? Copii, încă o dată: Ru-și-ne! Ru-și-ne! RU! ȘI! NE!”

„Ce nume interesant, Sonia. Ce frumos mirose de la ea a parfum de lăcrămoare în sticlul rotund și lungă cu creștături, ca un păpușoi mic de sticlă. De ce nu l-a părât ea pe Sașa atunci când i-a găsit păduchi, de ce nu l-a spus Nadejdei Petrovna? Sașa ar fi vrut să aibă și ea păduchi și el să nu spună la nimeni. Să știe numai ei amândoi. Dar să nu spună la nimeni”.

„Lui, când îi este rușine, parcă nu se poate mișca. Ar putea sta așa o zi în treagă, fără să se uite la nimeni. Sașa ar fi vrut să se ducă la ea și să-i spună că nu trebuie să-i fie rușine de el, căci el nu va spune nimănui. Dar lui Sașa îi era rușine să spună. Îi plăcea numai să se gândească la asta. Era un gând foarte plăcut. Și când stătea pe sacul cu brebenei, tot la asta se gândea”.

„Sașa se săturase de toată viața asta a lor. Nu mai răbda să i se spună vorbe urâte. Se săturase și de școala lor. Mai bine s-ar fi dus la altă școală. Dar n-avea unde, căci toți copiii din satul lui învățau la școala asta și trebuia să facă și el la fel. De fapt, nu erau chiar așa de mulți copii, dacă începeau toți în autobuzul ăsta galben și mai și rămăneau locuri libere”.

„Tata i-a zis că pe Lenin n-are voie să-l deseneze nimeni, numai pictorii mari, dacă li se dă voie, pe ceilalți îi bagă-n pușcărie dacă nu seamănă. El are mustață frumoasă și ochii blânzi, nu răscuțit, ca a baronului Münchhausen. Numai un prost putea să-l măzgălească pe Lenin. Lenin era atât de bun, a făcut Revoluția și îi ajută pe copii”.

„Sașa simți că începe să plângă și lopata se face tot mai grea și nu mai poate s-o lovească, pentru că-i vine să se așeze și să se țină cu mâinile de piept. Era lumina și niște găini ciupeau iarba. Sașa sări pe fereastră și se duse plângând în grădină. Se

așeză sub o tufă de sânger, dincolo de gard, lângă răpă. Se gândea că după aceea toată lumea l-ar ierta, dar n-o să-l mai găsească. Pentru că el o să se ducă undeva foarte departe în pădure și o să se omoare. Și n-o să-l mai găsească nimeni. Pentru că el n-o să mai poată veni înapoi”.

Nikolai Arsenievici caută libertatea în pădure, acolo unde meșteștește cea mai lungă scară din lume și sapă o groapă pentru iepuroaicele sale, de care să stie numai el și în care să se ducă de mâncare fără a fi nevoasă să le închidă. De asemenea, își caută un loc unde să se ascundă de bomba atomică, o groapă acoperită cu bărne, pământ și frunze uscate unde să nu-l găsească nimeni. Scara lui Nikolai o găsește Sașa, care îl pânzește pe Dumnezeu să vină să se suie la cer. Neafându-L, gândește că poate lui Dumnezeu îi place aici și va rămâne până la iarnă, când va trebui să plece din cauza vremii rele. Într-un timp, scara se va umple de mușchi și va putrezi, iar Sașa își spune că Dumnezeu va trebui să-și facă altă scară.

Vladimir îl mănăie de dorința cu orice preț de a pune ordine în lume, de a elimina contradicțiile inerente naturii umane prin instăpânirea absolută a rațiunii.

„– Ei, Gherasim Makarovi... sincer să fiu, nici eu nu știu ce să înțeleg din natura umană. Este plină de contradicții, dragă Gherasim Makarovi, atâtea pomiri contrarii și nemotivate! da, makarici, anume nemotivate, asta vreau să știți, natura umană este un ghem de pomiri nemotivate! Cum să le înțelegi, Makarici, dacă sunt nemotivate? Înțelegeți ce vreau să zic? Adică cum să înțelegi ceva care nu are motiv, n-are rațiune, înțelegeți, Makarici? Or cum să înțelegi ceva care n-are rațiune? Este un nonsens, Makarici! De aceea trebuie să aducem totul la rațiune. Să fie totul rațiune, makarici! Atunci vom înțelege și natura umană.”

– Vedeti, Vladimir Ilici, de asta am zis și eu că nu înțeleg toată natura. Se vede că n-are rațiune, cum ziceți dumneavoastră. Dar, uite, brebeneii, Vladimir Ilici, parcă au ceva rațiune. Pe brebenei eu îi înțeleg. Dar câteodată nu au rațiune. Și totuși îi iubesc pe brebenei. Dar nu numai pe brebenei, Vladimir Ilici, chiar și copacii, uite, ulmul acestuia... și iarba, Vladimir Ilici... Știți, câteodată înțeleg și iarba.

– Totuși, e plin de contradicții, Makarici. Este nevoie de rațiune ca să facem ordine”.

Edmundici nu posedă sensul cuvintelor, rezistă educării școlare, asociațiile sale stranii și incoerente seamănă cu un delir poetic – nebunia ca evadare dintr-un univers concentrațional într-altul imaginat, incontrolabil.

„Iepurile nu poate să moară! Poate să se dezghizeze, dar de murit nu moare! Iepurile poate să stea pe jos, să facă viermi și să adune muște! Dar iepurile nu moare niciodată!”.

Sophie este „mică și frumoasă”, apărând mereu purtată pe umeri de tatăl ei în lanul de grâu, ce sugerează imaginea primordială a purității ce se naște la atingerea dintre pământ și cer, dintre iubirea pământescă și cea dumnezeiască.

„Câmpul era galben-portocaliu și era tot timpul zi, și era soare. Căci Sophie era mică și obosea mergând, adormind totdeauna înainte de așfințit. Se trezea când soarele se vedea pe jumătate din florile galbene și portocalii, care erau umede și respirau un abur răcoros. Tatăl ei o ducea pe umeri și ea dormea, încolăcindu-i capul cu mâinile ei mici, slobozind un suierat plăcut. Numai tatăl Sophiei vedea noaptea, ea n-o vedea. Ea își legăna sandalele micuțe pe pieptul lui când soarele se vedea pe jumătate, ca o pâine tăiată, și putea să și le vadă, căci acum era mare”.

„Mergeau amândoi prin câmpul cel galben, fără să se gândească decât la cerul care, fiind atât de aproape, se atinge de pământ, la doar câțiva pași înaintea lor, aținându-le calea, ca un perete”. „Un soare verde s-a lăsat peste Sophie, luminând casele din jur. Un soare digital și pervers, cu umezeală, deschidea ușile vecinilor și pătrundea cu unghiile într-un buzunar adânc. Un ban ieșit din uz, o rublă mare de fier uitată acolo și devalorizată odată cu căderea Uniunii Sovietice”.

Nadejda Petrovna este învățătoarea care îi pedesește dar îi și laudă pe copii, le vorbește urât și-i pedesește dar îi și protejează, îi umilește dar îi și reabilitează, totodată păzitoare a ordinii și formatoare în sens comunist a copiilor.

Alexandr Timofeevici, șef al gospodăriei colective și paznic, este demis din funcție nu pentru că a furat ci pentru că nu a știut să fure și a fost surprins de cel care voia să-i ia locul. Cum toți fură, în sat e valabilă regula nescriasă: „mai înainte trebuie să știi să furi și apoi să furi!”. „Toată lumea mergea să fure în podiș. Pe lângă drumurile cunoscute erau altele, o mulțime, și aproape fiecare om avea un astfel de drum”.

Acestea sunt câteva dintre personajele ce conturează o atmosferă ieșind cu dezinvoltură din „penelul” sigur al lui Ștefan Baștovoi.

Autorul nu explicită cauzele crizei, lasă înaintea noastră în mod fin să se deceleze falsificările ideologice din însăși curgerea faptelor. În acest fel, personajele însele nu apar createle pe tipologii ferme, ci schitate în indefinitul lor profund uman, brăzdate de contradicțiile și contrastele pe care le poartă în acțiunile și gândurile lor.

Gândirea de suprafață cu schemele ei idealizate pare o poiză subțire de gheață care se rupe pe alocuri lăsând mintea să întrevadă și să plonjeze în gândirea de substrat, necontrolabilă ideologic, în câmpul unor viziuni-epifanii livrate prin expresii poetice remarcabile.

Timpul și spațiul subiectiv suportă cele mai surprinzătoare „operații estetice”, devenind avanposturi în câmpul cărora se „repliază” mintea și simțirea, în așteptarea unor salturi existențiale. Superficialitatea și forța corozivă a minciunii amortizată de ludic nu atinge fondul ființial însă este omniprezentă ca un element ce se interperne între minte și conștiința profundă, dublând-o pe aceasta din urmă cu un „supraeu” modelat pe tiparul idolului social, în numele mitului fondator comunist.

Acestea fiind date, „ieșirile-extazele spontane ale chipului” din masca imobilă, totodată prestigiosă motivantă și angoasantă, a ideologiilor sunt cu atât mai bine reliefate. Se resimte implicit tensiunea între mască și chip, între adevărul la ideologie și căutarea genuină a sensului adânc al lumii ce întâmpină privirea și germinează în ea, contradicția născută de încercarea efectuată în registru naiv de a le combina. Răul nu poate pătrunde în profunzime, abisul lui stă tocmai în golirea de conținut, în aplatare și obturarea accesului la profunzime.

„Eclipsa sensului” este însă parțială, lasă la vedere „aura” chipului, nu poate escamota fiorul dragostei și mișcarea conștiinței ce se declanșează spontan și variat, creând grade de libertate. Firul narativ este alcătuit din mai multe planuri sau trasee încrucișate, la răscrucile cărora autorul plasează imagini-forță, parabole emblematice cu forță sugestivă de profunzime.

Romanul se citește pe nerăsuflăte, având o textură bine legată, care coagulează detaliile de finețe și o densitate poetică remarcabilă. Este „un roman din care vrei să citezi, vrei să citezi tot”, după cum spune Mihai Vakulovski.

Remarcându-se prin stilul penetrant și degajat, prin fluiditatea creată de „raportul” dintre formă și fond, precum și echilibrul fericit dintre narativ și poetic ce imprimă ritmul lecturii, romanul „Iepurii nu mor” poate fi socotit un punct de referință în literatura românească actuală.

**Abonamentul la revista SINGUR
nu te lasă singur!**

Subredacția București ♦ Critică literară ♦ Subredacția București

**Felix
NICOLAU**

Pianista, beatnikul și submarinul drogat

Ca să ieși un submarin el trebuie să fie la fel de fumos, fasonat ca un ou de Carl Fabergé, ori silențios și puternic ca un rechin-ciocan. **Submarinul iertat**, Editura Brunar, 2007, construit cu înțelegerea lui Ruxandra Cesereanu și Andrei Codrescu, prin schimb electronic de piese, face parte din prima categorie, cea a artefactelor artistice bogate în detalii de o exuberanță fumusec. Dacă ar fi vorba doar de fumuseci euberante, **Submarinul** nu s-ar fi mântuit în veci. Există însă și fapte bune suplimentare, care îl absolvă de toate vagabondările exultate: fantezia, umorul, aluzia piscătoare, pregnanța detaliului. Deși lucrat la patru mâini, mega-poemul se

dovedește a fi destul de unitar, de multe ori fiind imposibil de distins cine se află la periscop: beatnikul american cu mustață de Transilvania sau pianista vrăjitoare și delirantă.

Din manifestul deliriosismului, citit pe blogul Ruxandrei Cesereanu, am priceput că ai nevoie de un submarin performant cu care să sondezi apele inconștientului. Din fericire, noua ei carte nu este atât de abisală încât să necesite lectură într-un performant costum de scafandru-bibliotecar. Probabil că acest fapt i se datorează și mai reului Andrei Codrescu. Oricum, porțiunile feminine ale scrierii excelează prin pitoresc și îndrăznele lexicale.

Deliriosita se scufundă ușor, pe când partenerul ei are nevoie de stimulente pentru dereglarea luci-diafiri: „de multă vreme am simțit nevoia să mă scobor într-un submarin scufundat/să mă înec în el de bunăvoie dar nu singură ci cu un alt idiot beat”. Sub semnul dezvăluitorului „iată”, se face ieșirea copilului din abisul bogesian și plonjarea în cel fosgător, plin de amenințări, așa cum îl văzuse și Lautréamont: „imul murise în bibliotecă cu un raft dărâmat pe el/când se izbise submarinul de o materie dură și gri/zeul plictiseli care umbla ca un nebulon pe fundul mării”.

Iată începutul entuziast și fotografiile rotitoare ale copilului, „cei doi scafandri erau o pianistă zdruncinată și un american miop și bețivan/ingemănăți pentru plonjări de mare adâncime/o pianistă cu părul din neverland și un american cu mustață din transilvania/.../un neant new age cu cercel în ureche și lanțuri de aur fin la glezne/.../ahoe submarinul iertat/către tine venim la un îndelung și nemătos scufundat”. „Delirați, deliranti”, cei doi ies din veșmintele academice, cu guler și manșete carteziene, și se lasă duși de valul închipuirii: „pianista și americanul aveau creierul scrum/că abuzau de delir ca niște violatori de mescalina”.

În versuri lungi, sugerând osatura alexandrinilor, sunt revelate bogățiile suprarealiste ale unui ocean ce evocă hăruile bănuite de spiritul lui Maldoror: „puterile lor mari vor fi schimbătoare ca și pot lungi mâinile/și-și pot adăuga organe vii de făpturi acvatice terestre și îngerești/pene de corb sfăruciri de căprioare erecții de minotauri ochi de stridi”.

Curând iese la iveală scandalul aventurii, însoțirea nepermisă, adulterină, dintre delir și rațiune: „știu că sună nechezăut dar într-o zi submarinul s-a dus la spovedanie/iertare iertare a scăntit el ca un nou-născut”. Contaminat este și vehiculul-ispita. Se ridică problema iertării și de parte suntem de suprarealism, onirism sau orice altă formă de evazionism: „americanul trăgea de mustața lui ca de un cordon ombilical/pianista își răsuca părul ca pe un fărâș în spital/și amândoi haleluia pe un soi de muzică rock topită de ocean”. Tentația barocă persistă, de neînvinș, în formă ca și în fond, oricât de dinamic ar fi mijlocul de croazieră în adâncuri: „un glonț de lumină fără ferestre și fără uși închis în esența lui cilindrică”. Exploratorii suferă de o formă de panteism cronic și e greu să le prescrii o medicamentație izbăvitoare: „unul în cămașa de noapte violetă cu cosițe panteiste împletite strămț/cu o tarantulă catifelată agățată de un lanțor de aur între săni/.../celălalt un panteist convins cu pan tatuat pe burta”.

Așa că nu ai decât să ispășească de-a lungul și de-a adâncul acestei lumi à rebours, pe care încă o străbat cu incântare: „ehi transilvania de pe fundul oceanelor era o răzmeriță de culori și forme/.../un cocktail suprem licoros cu efect de hiperbolic mac”. Lichidul amniotic nu putea fi explorat decât cu un instrument în mare și continuu vervă. Explorarea nu este chiar o mise en abime, ci o fecundare cu supură, o îmbogățire a lucrului-in-sine cu zorzoane sinestezice. Mi se pare mie sau, din fericire, ășmîș din abisul psihedelic și, bătăbăb, penetrăm abisurile camavalesce? „Am examinat submarinul noaptea trecută când tu dormeai și am descoperit că nu-i compus din năzuțina unui popor cum credeam și nici din metal nou forjat în cazanul alchimic al unei întreprinderi secrete de babe imortale/cu mare mirare am descoperit că nu a fost produs nici din scurmul pipelor/domnilor Freud delezaze și măgrite și nici măcar de Jules Verne sau nemoi-am examinat atent solzi de pește acoperind pitelea fină dedesubt/am ras un petec cu briceaguri și am găsit sub piele niște cuvinte șlefuite/taiate într-o marmură roză dar căldă fiindcă era și ea un fel de piele/și sub această piele marmureală am găsit încă o piele moale care se întărea/când șopteam cuvintele șlefuite pe care le-am citit cu vârful degetelor/și cu cât mai mult exploram suprafața submarinului deveneam convins/că era un phalus alungat pe fundul mării de o dragoste vinoată/care-și construise o vilă solară la suprafața dar noaptea râvna la iubitul/ci din adâncuri și via valurle în care-l înmormântase ca însăși/și voia să se scufunde în adâncimi în el ca să devină sămânța născută”.

Caravasăzică avem un submarin-palimpsest ca un zeu falic: „era numai un phalus inocent și orb” și doi manipulanți în stare de semitransparență, căci le rămâne destulă luciditate pentru a face apel la cultura lor muzicală sau literară: „noaptea umbla somnambula pe suprafața submarinului și crezând că acesta e un pian cânta la el chopin dar și Keith Jarrett/putin rahmaninov și alți muzicanți care țineau strâns la beție”.

Aici trebuie să pomenească entuziasmul de prefața lui Mircea Cărtărescu — unul dintre puținele texte cu adevărat bărbătești ale acestui autor în general delicat sau abstrus. Poate că în cazul de față se manifestă prea bărbătește, văzând în colaborarea celor doi scriitori un soi de copulație barochistă. Că avem de-a face cu un text curgând în vulturi și spirale largi e clar. Însă copulația efervescentă trebuie luată cum grano salis, ca o păcăleală postmodernă, așa cum ne indică și una dintre vociile auctoriale: „amerikanul știa că pianista avea sex de inger/și mai știa că arpile ei aveau ochi mici cusuți ca niște unghii cu sclipici/ce nu știa era că pianista nu râvnea vreun phalus impudic/ci doar la propriu ei sex de inger halucina/și sângera ca o vrednică bibliotecă acvatice/cărțile din pântecul ei erau de genul nemo pline de cărturari sfoși”. Și desenele naive și fruste ale lui Radu Chio tind să încurajeze o interpretare nimfomană, deși umorul subiacent le izbește de orice îngustime freudiană.

Impresibil este instinctul ludic, manifestat pe deplin numai în păntecele submarinului: „fîindcă americanul avea în el un gol de meteorit/s-ar fi jucat cu orice și cu păpuși gonflabile și cu mașinuțe/și cu papagalii strident și cu duhul sfânt și cu gârgărițe în picățele și carouri”. Până la urmă, păntecele submersibil este o sculă falstafiană care trebuie confundată în ea însăși: „așa ți-a cântat pianista când îți lipsea zdrențele și te-nercua cu betelie de fier/estă un butoi răsfățat un capriciu mă încântă fără să-ți admiri forma/a venit vremea ca și submarinul să vorbească puțin/întrucât deși nu avea limbă și gură/era telepat și schizofrenizat măcar pe sfert ori chiar ventriloc/era un retor ratat și un călugăr siderat de cei doi călători ai săi”. Pentru că suprafața este teritorială părelic al Mayer: „dați fuga singuri în lumea de afară/sănătoasă și zemoasă/și bateți-o-n cuie ca să fiți siguri că viața nu este doar microasă/ci și-a rupt lințolile ei la volul de foarte încopnată mireasă” — realitatea trebuie combătută cu ajutorul sub-realității. Iată de ce, dintre prototipurile culturale de submarine, se cuvine ales cel mai subtil: „sunt cunoscute patru clase majore/cele care se scufundă sub ape cu soarta lumii înscuiată în rachete apocaliptice/cu alfabetele chirilice și latine ale vieții de pe pământ/scrijelite pe piele/ele-s umplute cu tăcere ca un burduf cu cianură/.../alte submarine sunt cele de genul nemo pline de cărturari sfoși”. Chiar și așa, vehiculul mai suportă o re-subtilizare din partea pianistei, până din el nu mai rămâne decât plauzibilitatea imaculată: „de ce avea nevoie de absolvire fiindcă era nevoie de un submarin nuclear recălat/într-un phalus naufragiat pe care un golăan a scrijelit/pula tare nu cere iertare/și fiind găsit în acest hal de pianistă a fost restaurat cu tandrețe și relansat în mare să obțină iertare până la eventuala sa urcare în cer”.

Acum ne dăm seama cât de relativă este categoria scandalosului pentru colindătorii dorințelor lichide: „submarinul era jumaltul ei de vise relativ scandalose”. Scandalul ășmîș de acolo de unde te aștepti mai puțin și poartă însemne fetișiste: „dar cine ar putea pricepe lucrurile acestea/cine altcineva decât dumnezeu cu urechile lui blege și cu limba de animal”. De fapt totul este o joacă, o dezvăluire („ala bala portocala între noi n-ajunge smoała/.../dar de ce n-ai învățat fiindcă-ai fost la bal mascat/.../jursul koda ufa boala și pantera joacă zaruri”), toleranță bunicească de submarin: „iar submarinul doarme toată ziua furnând chiștoace în cești”.

Dar de la năstrușnicele benzi desenate se aluneacă pas-pas spre credo literar și viziuni poetice valpurice: „în viața mea în poezie s-au întâmplat două mutații vizibile/ziua când am crezut că-s pasăre și ziua când am devenit delfin/cu păsările m-am înțeles bine fiindcă zburam în sensul opus/imi plăceau penele și libertatea dar aveam alte interese/în perioada pășărească m-a interesat enorm fericirea/peu ce normal ca tot omul fusesem om înainte de a fi pasăre/copil mai precis foarte nefericit născut într-un oraș prăpădit/cu o istorie înfricoșătoare în care au ars vrăjtoare”. Eu unul așa înțeleg voiajul în falusul purificat și resemantizat: o arteziană de arte poetice, izritată de lumina proiectoarelor, dar exactă în intenție. Destăinuiriile meșteșugului vorbesc de la sine: „viața mi-a devenit o luptă darwinistă împotriva mașinilor de cuvinte”: „apoi a venit t. s. eliot care mi-a făcut viața zăb”, „fii reală nu mi fi boreală”. Submarinul aluneacă cu grație și datorită evadării din schemele strâmte ale punctuației. Ar mai fi multe de spus, însă, pe scurt, din scufundarea fără întoarcere literatura română s-a ales cu o bijuterie stranie și nărușă, care-i cam lipsea din paraură.

Subredacția București ♦ Poezie ♦ Subredacția București

**Ștefan
Mardale**

Să nu uiți

Așa să știi
că România e o țară de copii.

Nici nu mai știu
cum am rămas singuri acasă ;
părinții au plecat
sau au fost luați cu joaca
sau ne-am jucat la leapșă soarta.
Sau i-au pleosc trosc
Oricum,
în joaca cu ceilalți am fi mai tari
dacă
am avea acasă oameni mari.

Paznicul muzeului de sentimente

Iubita mea din altă lume
aici la mine totu-i bine.
Timpul le-a rezolvat pe toate,
e pace pâine și dreptate.
Mieii se hărjonesc cu lupii
urșii în nectar afundă stupii
doar la muzeu e tevatură :
vor să facă o expoziție de ură.
Se știe mai era un singur exemplar
dar se-arăta din ce în ce mai rar,
iar azi am căutat-o în zadar.
Și-au tot propus să fie vigilenți
dar fericirii nu prea sunt atenți.
După a lor părere, eu unicul nefericit -
să fiu atent și responsabil ar fi trebuit.
Drept care, vina va cădea pe mine
fiindcă iubesc o fată de pe altă lume.
Cei mici sunt foarte curioși
n-au apucat să vadă oameni furioși
("nene, știm că ai mata pe cineva,
roag-o și ne vom ruga,
vom strânge ban cu ban,
ne-om rupe de la gură -
vrem să vedem puțin ură,
numai un strop să ne trimită
și vom avea copilăria fericită").
Astă cerere mă face vigilent.
Te rog, ascultă-mă atent :
de mai aveți, să nu trimiți,
hai, să-i lăsam așa nefericiți!
Dar dacă ai chef de trimis
teleportează-te la mine-n vis
Sunt două cereri, cred, decente
Semnat -
paznicul muzeului de sentimente

**Meșteri maramureșeni.
Construcții civile și industriale.
Telefon: 0722-355.913**

**Abonamentul la revista SINGUR
nu te lasă singur!**

Subredacția Cluj♦Poezie♦Subredacția Cluj♦Poezie♦Subredacția Cluj♦Poezie♦Subredacția Cluj♦Poezie♦Subredacția Cluj

Horia MUNTEANUȘ

CÂNTEC

Azi - dragi camarazi - n-am reușit să scriu nimic.
Versurile s-au rătăcit și stă să plouă.
În livada cu mere verzi
Parcă îl văd pe Mihail Vrubel desenând pe demon.

Așa doar vă închipui o scrisoare.
Îmi dau târcoale
Fauste și rebele...
Un faun îmi fixează ochii.

GERUNZII ȘI INFINITIVE

Ajuns aici aproape că
Am acoperit un caiet întreg cu gerunzii.
Am șters apoi gerunziile și le-am înlocuit
Cu infinitive - mai apoi
Am cules pentru tine
În loc de flori
Unsprezece clipe transfinite...

Vântul îmi bate în geam
Și-mi spune să-i dăruie caietul
Eu lecturez intențiile lui

Așezate ermetic pe file dar tu
Îmi trimiți surâsul
Să mi le tâlmăcească
Să reinventeze și să rescrie
Întreg alfabetul.

ORB

Printre
Atâtea superstiții
Care mi-au strâns inima
Ca în cătușe
De-atâtea ori Tu
Mi-ai legat ochii
Să nu-î pot adânci
În privirea-ți săgetătoare.

Ca un orb ca un corb mă strecuram
Printre privirile tale ca într-un ceremonial...

Astăzi nu *este* Ieri
Ori nu mai *este*
Estele ce-a fost vreodată
Nici vreodată nu mai *este*.

Bogdan Nicolae GROZA

insistența jupuirilor de mine are încăpățânarea lupilor ...

cu urlet amărui-metalizat
mântuirile-mi pe jumătate le simt mai intense
decât orice sejururi printre extazuri
îngerilor cu glaucom cândva le-am născocit porecle
sinucigașe porecle care se lăsau cu tăieri de aripi
și de vene verzui-obsesiv la fiecare autodelir angelic
îmi frapeze existența experimentând păcate chirurgicale

ba un transplant de zbor în triunghiuri ba o incizie
asupra umbrei
n-am să fu niciodată un sfânt decolorat de vreme pe
icoane
o singură stare doresc a mă cuprinde pe de-a-ndoaselea
de la picioare la cap până la sufocare
starea de a fi chemare într-o nechemare a liniștii
starea de a mă interzice ca om cu multe euri
starea de a face râsul să plângă
starea de nemulțumire de mulțumirea mea
starea de nestare într-o bunăstare cu devălmășia
insinst cu ecorșeurile sub formă lamelară
încăpățânat ca un lup violet ce-și devoră pielea
exasperarea dinților îmi provoacă senzații de vomă
exasperarea îngerilor îmi provoacă năpârli pe suflet
și starea de a fi singurul ecou viabil
al unui urlet htonic
venit din adâncuri personale
neexplorate pe de-a-ntregul

Eves Com
Bijuterii din argint și
pietre
semiprețioase

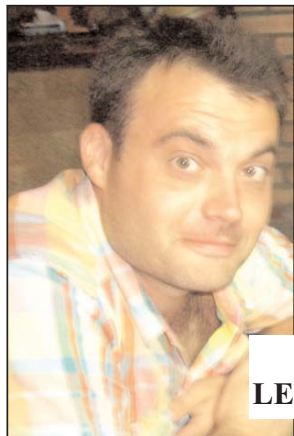
Dă strălucire
frumuseții tale!

Magazin CUARȚ
str. M. Sadoveanu
nr.18, Brașov
Magazin CASHMIR,
str. Republicii
nr. 28, Brașov

Plante de apartament. IMPORT OLANDA
O clipă de liniște într-o lume zbuciumată

T'RGОВI?TE

Magazinul Muntenia PARTER
Miracolul te așteaptă!?

**Adrian
LESENCIUC**

#

a cui e zicerea – își murmură

și bozii și iarba plecată în adierea nopții
îmi ascult găturile coardelor

percuția limbii pe bolta palatină
o fi printre dinții cariati
stuchitul văzduhului dimineața
în rouă și tremurătura cu care

steaua retina omușorul

mi-am lovit pielea străvezie a feței
mori mi-am spus dar nu închide ochii
azi ești mai important decât gaura din

ceilalți vor invidia absența brațului

timpul rotindu-se în globul ocular ca un

am întâlnit un copil
mi-am întins mâna
pupila lui mărită nu-mi
bombarda tegumentul
i-am mângâiat retina
și i-am construit un castel
al iluziilor din celulele
în formă de conuri și bastonașe
cum aș putea muri întrebam copilul
aș găsi o mamă oarbă învrednicindu-

să-și golească asupra-mi cavitatea

mângâindu-l îl întrebam dacă mai

necuprinderea mâinii și cerul
umflându-și grotesc respirația
ce-i ziceam eu pământ
boț de humă modelat în eve
dragostelor aștepta bătaia
vântului în iarbă

Baubec IZZET

Marină

Îl am pe Dumnezeu în suflet
Pe dracul în spinare
Și marea e atât de blândă,
Mă sărută valurile.
Sărută-mă și tu iubito
Să adorm apoi în arcă,
Dus de pânze spre Ithaca
Să mă culc cu o meduză.
E atât de adânc bancul de pești
Și fosforescentele gânduri

**Mădălina
CINCAN**

solzii **A treia aripă**

Învățați să fugim de noi în lipsa noastră
Ne-am șters liniile palmelor.
Degetele nu vor mai mângâia ochii,
Genele nu vor mai zgâria versul.
Mi-am amputat partea stângă a inimii
Dar cu toate astea
Azi noapte mi-a crescut a treia aripă

impunge Subit toate umbrele mi se ascundeau sub sânul stâng
amigdalele Nu mai aveam culori
Nici gene... pentru că ele sunt ale visătorilor
Rostitele și nerostitele se zbăteau să iasă de sub pleoape

zid **Jurnalul de la mare**
transparent **distanță de casă**

rechin **Ziua întâi – Să se facă lumină!**
În prima zi două scoici au găurit călcăiele
Apoi au vrut să-și ceară iertare
Dar nimeni n-a știut.
(Și erau valuri).

Ziua a doua
Erau valuri pe cer
Și erau stele-n apă

Ziua a treia
A vrut să fie negru.. și atât.
Dar soarele n-a iertat
Și-a înfîpt adânc unghiile în pielea păcătoșilor.

se **Ziua a patra**
A venit îngerul... și-a bronzat aripile
orbitelor Și pescărușul a devenit gelos pentru că putea zbura mai
sus ca el.

așteaptă **Ziua a cincea**
Îngerul a căzut...

Ziua a șasea
Nu a existat niciodată
Ziua a șaptea
A fost Apocalipsa.
De atunci totul a devenit culoare...
Și toți fugeau de aripi.

Încât m-aș ineca curând
De n-aș avea branții pe suflet.
Dar spinarea mea-i maree
Și brațele mele calcani,
Și ochii mei sunt farul din Alexandria
Mă îmbrac în nisip, sunt algă.
Și poate că sirenele există
Dar nu vorbesc, doar cântă
Ceva neînțeles despre abis,
Despre giganți marini închiși în stânci.
În uterul unui rechin
Se luptă doi pui după care,
Unul îl mistuie pe celălalt
Și-apoi iese la lumină.
Curenții reci înfloară corali

**Anamaria
SUSAN**

Azi l-am creat pe niciodată

pentru că nu există.
L-a durut cuiul din palmă?

subtil
albastru în undă de verde
ce rămâne
nu se vede

Nimic nu e roz
e poate prea mult alb
sau poate prea mult roșu
dincolo de viața mea gri
trăiesc zi de zi un mister:
De ce Dumnezeu nu a pus în curcubeu
culoarea ochilor căprui?

lumina dimineții
a creat o iluzie
un sărut din două stări
am lăsat timpul să curgă
fug către mine
pentru nicăieri știut de Dumnezeu

Îmi trec inima
Prin firul acului de viespe
Îmi trec gândul
Prin ochii florilor de cactus
Îmi trec părul
Prin pânza de păianjen a vieții
Îmi trec sufletul
Prin glonț din spinul suferinței
Așteptat ești acum
rod al neștiinței.

când ne golim de lumină
cunoaștem întunericul
ne sorbim rana din palmă
așteptând un bănuț de iertare

Iar cei calzi frământă perle,
Un miracol se naște din scoică
Pentru salba iubitei mele.
Au invadat marea stavrizii
Pescuiți de plasele de-argint
Și pare că marea se avântă
Prin fluvii spre izvoare.
Și cristale de sare îmi intră în branții,
Curând n-am să mai respir
Decât prin tăcerea peștilor
Sau găngurit de delfini.
În adâncuri se naște necuvântul
Ce îmi împlântă în brațe aripi,
Străpung Groapa Marianelor
Și mă arunc în necunoscut.

Silvia Dalia NĂȘĂUDEAN

Pești în oglinda cerului

I-am prins în trei rînduri lîngă mal
eram toți
se zbăteau ca vîrcolacii

Unu de două kile încerca să-mi măture papucii.
N-aveam cizme.
Eram în șlapi.
Soarele ardea de-o săptămînă. Eram oameni,
inhalam pește de-o viață.

Haine grele, puturoase, rupte din bancheta mașinii.

Ne-am spălat cu solzii trei zile la rînd -
dormeam în ei.

Eram îndrăgostit. Îi miroseam în mîlul din trestii,
în frunza uscată de porumb, în nămolul îmbibat cu oase.

Nu mai aveam aer
Nu mai aveam aer

Înotau în mine ca păsările dimineții.

Poem fantasmagoric

Ea, Același dar Alta

În sîngerarea vorbelor lui tari scoase din epidermă
Copilul ascundea o coasă din lemn cu tăișul întors
spre ocean
O lamă ascuțită și curaj se gîndea.

Creatura osoasă și fragilă se mîngîia ușor pe
șolduri
Cu o blîndețe firavă de moluscă.

Vezi, dacă te sărut de sus nu mă mai cunoști.

Nu înceta zbaterea nici cînd atîngea cu vîrful
tălpilor balena fină, alunecoasă
Peștii săreau cu brațele deschise de solzi pe
gambe
Și apa foșnea ca mii de stalagmite sparte cu
ciocanul rece din vîrtej.

Se gîndea la bătrînul beat care se plimba noaptea
pe acoperișuri
O imagine liniștitoare ca un pumn de fistic întors
dînr-o palmă în alta
În miros de suflet
Curaj .

n-avea de unde să știe dacă o va mai întîlni
și mîntea îi torcea secunde de nesigurantă, cu vîrful
ascuțit
și aspru după tăierea solzilor
Sunt multe lucruri de care trebuie să te ferești. Nu
însemna trupul în favoarea mîinți

- Alo, m-auzi?
- Alo...
- Alo, m-auzi?
- Alo...
- Alo...

O bătaie de ceas ca o piatră scăpată în zăpada
moale... o vezi cum se-afundă în brațele ei ca în cea

mai caldă îmbrățișare a iernii...lasă
o urmă întunecată și te gîndești să sari peste ea, să
nu-i strici cuibul

O lamă ascuțită și curaj se gîndea
O bătaie de geană

- Alo...
- Da...

Alexandru UIUIU

Sinceritate

Cred în sinceritate, sunt sincer și cer și celor din jur
asta: Adevăru-i adevăr, sinceritatea – sinceritate!

Nu-mi plac toți încrunțații care caută tăcut și încrîncenat
adevărul. Îi privește. Mă plictisesc. În telenovele oamenii
sunt sinceri: își spun în față, direct, verde, tot ce au de-și
spus, trăiesc sincer, cu sentimentele la vedere. Asta mă multu-
mește, asta m-a convins. I-am crezut, am știut mereu că ei
reprezintă viața, sinceritatea, lumina ecranului.

Iubesc televizorul și sinceritatea. Mă impresionează
mamelele deși nu sunt mare dansator. Sunt acolo versuri sine-
cere, spuse din suflet și pentru suflet. Îmi place folclorul
doamnei Marioara Mureșescu. Ea știe să poastească cu căldură
și bunătaie de pe scenă lucruri care ating coarda sufletului,
înima românului și să ne poarte prin județele țării ca printr-o
grădină plină cu flori.

Îi cred, îmi plac, sunt sinceri și am devenit în timp și eu la
fel. La fel de sincer, de devotat, de entuziast. Sunt sufletist!
Am iubit prietenii, am urît dușmanii, am suferit și m-am bu-
curat alături de ei, mi-am purtat sufletul pe palme, am devenit
ca ei și – mai mult – unul de-al lor.

Am fost fericit pînă cînd am
cîștigat la concursul de etichete
de pe băuturile răcoritoare. Da –
sunt sincer – și recunosc asta.
Cîștigul mi-a adus nefericirea și
ulterior, moartea. Poate că asta
trebuia s-o spun de la început:
sunt mort. Mort de-a binelea,
întru totul, dus la cele veșnice,
trecut în lumea dreptilor, la odih-
na de veci. Adică sînt pe co-
moară, m-am dus pe copcă, am
dat colțul, mi s-a rupt faxul...
cum să vă mai zic?... Mort,
mort! Aici nu-i un loc plin de
verdeață și lipsit de intristare dar
asta-i altă poveste. Iată cum s-au
împlinat lucrurile... :

Era vară, cald, caniculă chiar
și beam de rupte sucuri și ape
carbogazoase afit eu cît și soția
și cei trei copii. Era firesc să fim
atenți la asta cînd s-a anunțat
că fiecare etichetă – în funcție de
volumul sticlei – are un punctaj
și că strîngînd etichetele pînă la
cincizeci de puncte ai voie să
participi la tragerea la sorți pen-
tru premiul de trei miliarde. Am
strîns etichetele – azi, una,

mîine, două – și am făcut două plicuri de cîte cincizeci de
puncte. E drept că spre final cumpăram numai recipiente
mari pentru că erau de patru și șase puncte și că de cîteva ori
am luat de struguri – deși nu ne plăcea – pentru că nu era
altceva la magazin și trebuia să facem mereu puncte. L-au
băut copii, că lor le place orice fel de suc și i-am văzut după
aceea rîzînd cu dinții vineți. Au făcut chiar pișu de altă cu-
loare decît cea normală dar ne-am spus că merită efortul. Era
de patru puncte! Mă rog... Am reușit să strîngem de două pli-
curi și le-am trimis cu un formular de concurs pe care era și o
întrebare simplă, la care am răspuns corect. Răspunsul era:
Suc!

După două luni a avut loc tragerea la sorți și am cîștigat.
Da, da... am cîștigat! Trei miliarde! Aștia-s bani, murito-
rilor... Sunt mulți lei, dar și mulți euro, mulți dolari... Mai
mulți decît îți trebuie într-o viață, în două... Doar în cealaltă
sunt în plus, n-ai ce face cu ei, n-au valoare, nu te-treabă ni-
meni... Dar să revin. Asadar m-am trezit cu o valiză de bani
în casă. Prima cumpăratură: un televizor extralarg cu diago-
nala de un metru jumate și o antenă pentru toți sateliții... Sute
de programe, dar în primul rînd cele românești, pentru că le
înțelegeam mai bine, le credeam.

M-am gîndit să mi iau cîte ceva de prin televizor, să mă
dau înapoi din banii pe care el mi i-a dat. Am început cu
Epilstop. Asta-i un spray care-ți ia părul. I-am luat o doză
neveste-mi, apoi mi-am luat și mie și copiilor. Doar aveam
bani! Ne-am luat tot părul de pe noi: eram ca becurile! Zău,
străluceam! Cînd mergeam seara pe drum se dădeau fluturii
de capul meu...

După aia mi-am luat o mie de creme hidratante și
două mii de șampoane. Ne spălam, ne ungeam, ne depilam și
iar la televizor. Apărea o reclamă nouă, luam produsul! Aia
ziceau că o să ne îmbunătățim viața și o să economisim banii
și eu cheltuiam ca un nebun: patru aparate de vibromasaj,
patru prăjitoare de piine, ba cinci că i-am luat unul și la
bunicu, chit că nu mai avea dinți să roada cu ei piine prajită,
mașină de spălat cu bule, cu arcuri, cu pastile, baie cu
jacuzzi, role.

Asta cu rolele a fost drăguță, că la un moment dat
umblam toți prin casă numai ținîndu-ne de lambriuri. Așaaa...
Buuuuu! Am luat atîta Raid - otravă pentru muște, țîntari și
tot fel de gîngăni - că eram toți palizi și stăteam mai mult
pe balcon: eu am chiar dormit cîteva nopți acolo în niște saci
de dormit cumpărați de la Montana. Daaa... era un dezmăt,
o nebulie, o magazie: aparate Kessler pentru gimnastică, chei
universale Anderson, abdominaizere, abtronică – aveam ab-
domenul beton - supe Knorr, Maggi, sucuri naturale,
aparatură electrocasnică, telefoane fierbinți, pachete de
studiu, beri, CD-uri, haine... și-apoi iar șampoane, creme,
iaurturi cu fructe, aceleași lucruri într-o nouă prezentare,
mîncare pentru pisici, ciini, pești, broaște... Trebuia să se ter-
mine cumva. Eu credeam că o să termine la un moment dat
banii, dar nu era nici o șansă; erau prea mulți.

Eu eram omul nou: aveam dinți Colgate, burtă Abdomi-
naizer, picioare Adidas, palme Ursus, cap Palmolive și
stomac Danone. Nou nou!

Într-o zi a căzut peste mine în baie nevastă-mea cu uscă-
torul de păr în mînă. S-a împiedicat de puntea unui aparat de
vibromasaj, a răsturnat o stivă de șampoane și detergenți și a
ajuns cu uscător cu tot în baie.

Seara - după ce au stîns toate combinate muzicale,
televizoarele și DVDurile și au intrat în baie - ne-au găsit
copiii. Eram ca într-o reclamă la cada de baie. Tăpeni, lu-
cioși, sclipind, conectați la două sute douăzeci. Nu a durut
deloc! Sincer.

Editura SINGUR

Vinde din stoc volumul de
proză-eseu "BOCITORII.

AȘTEPTĂTORUL" de
Ștefan Doru Dăncuș.

Preț: 12 lei.

Contactați-ne

la adresa revistei.

**Construct
Pack**

tel: 0262 317 015
fax: 0262 311 493
mobil: 0729 615 078
www.constructpack.ro
E-mail: office@constructpack.ro

1. gamă largă de **AMBALAJE DIN CARTON**
ondulat și microondulat, cutii colectoare sau de
prezentare;

2. produse din **POLISTIREN EXPANDAT**, orice
formă (2D) folosite în special pentru protejarea
sau separarea produselor ambalate;

3. și nu în ultimul rînd **MOBILIER TAPIȚAT**
(scaune, canapele) cu piele, stofe sau imitație de
piele în diverse culori pentru toate preferințele.

Transportul inclus în preț

Cu noi se închide și se deschide cutia

**Nicolae
IȘTOC**

Cearta copacului

Era seară, o seară de vară caniculară și Omul-lepure se uita la televizor, la știri, aproape dezbrăcat, aproape așa cum ieșise din pânțelele măicii sale. Îi plăcea emisiunea de știri, dar nu știa nici el prea bine pentru ce, ba mai mult, de multe ori îl scotea din sărite un crainic sau o crainică oarecare, ori emisiunea în sine însă, totuși, îi plăcea și se uita. Ba era și o undă de interes aci, un interes mărunț, unii i-ar putea spune meschin: "Nu mai cumpăr zierele domnule, află totul de la știri și-mi rămân bani pentru o bere pe canicula asta!"... Așa economisea Omul-lepure bani pentru o bere vara și pentru o țările, iarna. O să ziceți că era zgârcit! Nici pomeneală, dar era un Om-lepure-Pensionar și cu asta cred că v-am spus totul.

-Iar se ceartă, își zise amuzat și înciudat în același timp, iar se ceartă bandiții ăștia!

-Care bandiți, scumpetea mea? Îl întrebă curioasă iepuroaica din bucătărie.

-Cum care bandiți ciresco?, bandiții-bandiți! executivul, legislativul și puterea judecătorească, adică cele trei puteri din stat!

-Și a patra putere ce face scumpetea mea? Căci te-am auzit zicând că-s patru puteri dar pe asta, a patra, o uit mereu, iar pe celelalte trei nu le știu prea bine.

-Ei, cum să nu le știi, ciresco mea! Doar tu le-am spus de atâtea ori: Executivul, adică Guvernul, Legislativul, adică Parlamentul și Justiția: Judecătorile, Tribunalele, Curțile de Apel, Curtea Supremă de Justiție, deci, cei care împart o dreptate care nu există. Iar a patra putere e presa; presa scrisă și nescrisă, ciresco mea sau, mai modern spus: mijloacele de informare în mass-media.

Și Omul-lepure-Pensionar adormi cu televizorul aprins, cu știrile derulându-se, cu Femeia-Iepuroaică-Pensionară trebluind prin bucătărie, adormi și avu un vis straniu. Nu, nu cu Iepuri-Extraterestri, nu cu acrite-vulpițe devenite stururi de cinema, de televiziune, de reviste porno - pe care de fapt nu le mai puteai deosebi -, nu, ci un vis cu cele trei puteri din stat: Executivul, Legislativul și Puterea Judecătorească.

Dar stranietatea visului consta în faptul că Omul-lepure-Pensionar visă un copac, ba mai mult, se părea că el însuși e acel copac sau, cel puțin, o fibră din acel copac. În orice caz, visă un copac uriaș, gigantic, copac ce cuprindea întreaga țară și în care se făcea că erau încorporate cele trei puteri din stat: Executivul, era coroana copacului, Legislativul era tulpina și Puterea Judecătorească-rădăcina. Și, culmea, ca și în emisiunea de știri, ca-n viața politică și acestea: Coroana, Tulpina și Rădăcina se certau tot timpul între ele. Era o ceartă în toată regula: divergențe, zăzani, un arțag peste măsură, conflicte de interese, sfadă ca la țară sau gâlceavă ca-n iarmaroc. Auzeai bunăoară tot felul de expresii ca:

"O să smulg răul din rădăcină!", amenința Coroana (Executivul) pe Rădăcină (Puterea Judecătorească). Iar aceasta nu se lăsa mai prejos și replica ironic:

"Peștele de la cap se împute!"

Și se lăsa cu destituiri, cu numiri peste numiri, cu noi departamente ministeriale, cu tăiere de fonduri, cu blocaje în finanțe și cu dosare penale. Da, cu dosare penale! Executivul (Coroana), întocmea dosar penal Legislativului (Tulpinei) iar Puterea Judecătorească (Rădăcina) întocmea și ea, la rândul ei, dosar penal atât Executivului cât și Legislativului (Coroanei și Tulpinei).

Acuzele, capetele de acuzare, erau numeroase și variate. Astfel, Coroana, insinua și insulta; în același timp, Tulpina spunându-i: "Nu ești decât o simplă curea de transmisie, cum erau sindicatele pe timpul lui Lenin!- între mine și Rădăcină. Nu ești în stare să porți o coroană falnică, așa cum sunt eu! De fapt, nu ești o tulpină ci doar o biată tulpiniță!"

Tulpina - nu se lăsa nici ea mai prejos și lucra de zor strângând probe, injurii peste injurii: "Vai de capul tău!, podoaba naibii! Ce te-ai face fără mine? Eu sunt coloana vertebraală a copacului; fără mine, coroană, așa cum ești, ai zăcea la picioarele rădăcinii!"

Rădăcina - la rândul ei, simțindu-se nu numai atacată, ci, de cele mai multe ori ignorată, marginalizată și chiar manipulată, atât de către Coroană cât și de către Tulpină, contracara în forță: "Dar, bine, suratorilor, ce vă umflați așa în pene, căci fără mine ați fi muritoare de rând; eu vă dau substanțele nutritive: dosarele,

dosărașele, inculpările; eu pun pe rol sau scot de pe rol! Eu am inamovibilitate!"

-Dar, inamovibilitatea, cine ți-a dat-o corupto!?, îi strigă din vârful copacului, namaiputându-se stăpâni, roșie de furie, Coroana! Cine ți-a dat-o și ce-ai făcut cu ea? Vile, vilșoare, mașini luxoase, conturi grase și excursii în strălămate!

-Se vede că trăiești cu capul în nori, îi răspunde arțăgos Rădăcina și, habar n-ai de ce se petrece în jurul tău! Despre toate astea ar fi bine s-o chestionezi pe Tulpină!

-Auzi, cine vorbește! Se cătina aprig Tulpina, ca răsucită de o furtună. Uită-te la mine! rădăcină pătrată și cubică ce ești; eu sunt goală-goluță, n-am nimic, dreaptă, fără țarțamuri, fără ornamente, pe când Coroana e plină de "cuiburi", iar tu ești plină de perșorii absorbantți, care au devenit adevărate ventuze!... Duelul celor trei continua, se încrucișa în eter, răscolea pământul, contamina apele, otrăvea aerul:

-Vai de capul tău că umbli "creanga"!

-Tu vorbești măi frunzăleană, frunzulică, frunzulică?

-Frunzulică, nu ești bună nici de-o... frunză-reală!

Și răzbelul continua, căci era un adevărat răzbel și în cadrul Coroanei, a Tulpinei și a Rădăcinii mai erau trei rânduri de răzbeluri: perșorii absorbantți se războiau cu rădăcinile, vasele capilare din cadrul Tulpinei îi declasaseră război în toată regula, iar frunzele și ramurile Coroanei se întreceau în a se jigni reciproc, mai ceva ca la "ușa cortului".

Și-n toată vremea asta, bietul copac, adică biata țară, se usca pe picioare!

**Florian
LAZĂR**

Numai iubirea

Numai iubirea ne face să trăim cu impresia că soarta noastră este viața cea de toate zilele în care ne lăsăm purtați de gândul (ne)hotărâtor că există și suntem tari în fața (re)nașterii noastre - iluzie decapitând moartea

De fapt, în fiecare zi murim, murim trăind prin tăcere

În singurătatea noastră ne respirăm unii pe alții

Zborul păsărilor îl simțim în umerii ceilalut.

**Abonamentul
la
revista
SINGUR nu te
lasă singur!**

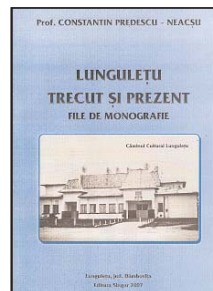
**Aurora
PORDEA**

Trebuia...

trebuia să se rotească răsăritul în spasmele unui apus chiar globul de gânduri cu josul în sus să smulgă semințele ascunse-n țărână punându-i-le soarelor în mână și... zvânturate zărilor pe rând să-vie codri deși prin orice gând în lanțul lor mi-s clipele verigă aud sălbăția cum mă strigă să-mi adun toate caprele la apă nainte ca vântoasele să-ncepă sfinți uriași - stânci aspre, despuiate m-or ocroti în sân ca în cetate iar până să dea colțul primăverii aici vom savura miera tăcerii

Loc de întâlnire

Sufletul meu
pod arcuit
peste izvoarele gândului tău -
fior tămâiat prin corole
peste frunzi năzdrăvane
în care lumina-și destramă
argintul tăcerii în orgi diafane
prin fulgurația ochilor tăi
te lași răscolit ca o vale
ce-și strigă adâncul peste vâpăi
să-ți vâjâie crunt prin unghere
pelinul vărsat de himere
peste cărări, meandre, artere
sa-ți dăruieacă mitra lucitoare
la un altar de rouă din ponoare
chiar în capela mistuirii mele
ning cerurile ochi de albastrele
pe-un suflet înălbit de sărbătoare
e-ntâiul punct din univers -
loc de-ntâlnire
apoi în vers
și veșnic
ÎN IUBIRE

Editura SINGUR
vinde din stoc
volumul "Lungulețu - trecut și prezent. File de monografie", al prof. CONSTANTIN PREDESCU-NEACȘU.
Preț: 20 lei.
Pentru comenzi: 0245-717471

Subredacția Dâmbovița ♦ Monografie ♦ Subredacția Dâmbovița ♦ Proză poetică ♦ Subredacția Dâmbovița ♦ Monografie

George IONIȚĂ

"... e bine, îmi spun până la urmă, că oameni care trăiesc și scriu într-o superbă sfilă față de toate ale lui Dumnezeu – precum poetul George Ioniță – mai există printre noi!"

Ștefan Ion Ghilimescu (nov. 2004)

PRIMĂVARA

Primăvara... anotimpul renașterii, al speranței, al bucuriei...

Dar primăvara poate fi primită și cu indiferență, doar ca o ușurare a zilelor friguroase, umede și cu apusuri grăbite. Mă gândesc la bătrânii sleiți de puteri, cu sănătatea subredă, la singurătatea lor.

Părinții mei au trecut amândoi de 75 de ani. Mă duc acasă o dată pe săptămână - duminica - și îi găsesc de fiecare dată în același loc, privind tăcuți spre poartă. Fratele meu vine și mai rar, o dată la 3+4 săptămâni. Pachetul meu este întotdeauna mai mic decât cel cu care plec.

"De ce ai dat banii, măi copile, că avem de toate și-apoi cât să mâncăm. Voi aveți mai multă nevoie de ei, că viața e grea.

De mai bine de un an de zile, o vecină s-a îmbolnăvit. În fiecare zi, mama i-a dus prânzul, i-a cumpărat pâine. Una din fetele acesteia (cealaltă fiind bolnavă și foarte săracă) veena cam o dată pe lună, atunci când îi lua pensia și îi aducea un pachet de biscuiți care aveau să-i fie mâncarea până la următoarea pensie. Se urca în mașină și pleca după câteva ore, lasându-i mamei doar banii pentru pâinea cumpărată.

Cu ceva timp în urmă, tanti Stela a plecat pentru totdeauna.

Acum, fata ei îi face pomeni cu roșii, castraveți, măslina și icre de pește. De atâtea bunătăți, mai că o să facă indigestie vecina noastră!

Și un bec arde afară zi și noapte, fără să se mai gândească la economii.

Primăvara... anotimpul renașterii, al speranței, al bucuriei...

AȘEZĂMÂNTUL CULTURAL „DOSITEI FILITTI“

(1827-1910-1945)

Căutând date despre localitatea în care m-am stabilit, pentru a-i scrie monografia, aveam să dau peste Așezământul de familie al Mitropolitului Dositei Filitti.

Cum acest Așezământ a avut un efect benefic pentru Țara Românească, merită să-l reamintim, scoțând în relief faptele lăuate uitării pe nedrept.

Istoria așezământului începe în 1825 când Dositei Filitti, mitropolit al Ungro-Vlahiei (Valahia de lângă Ungaria) lasă prin testament o sumă de bani pe care, prin epitropi numiți, o orânduiește a se folosi după moartea sa. Testamentul este scris la Brașov în limba greacă la 19-oct. 1825 și publicat în traducere în Predicatorul (17-11-1858), în supliment la Românul la 10 ian. 1864 și revista-Biserica Ortodoxă română, martie 1903.

Dositei Filitti (Dimitrie) grec de origine, n.1734, s-a călugărit cu numele de Dositei la mănăstirea Sozina din Pogdori-ana și apoi Zița din ținutul Iania.

Nu se cunoaște data exactă a venirii sale în Țara Românească, însă în 1764 îl găsim arhimandrit și apoi egumen la Mănăstirea Sf. Ioan cel Mare din București până la 1787, apoi episcop de Buzău (6 ani).

Începând cu 11 oct. 1793 este ales mitropolit al Ungro-Vlahiei, urmând după Filaret II.

Ca mitropolit, printre multe altele, s-a ocupat de literatura religioasă și de traducerea și tipărirea în limba română a cărților bisericești, astfel apar :

1794 - Evanghelia - la Episcopia Râmnicului

1794 - prima ediție a Cărții folositoare de suflet.

1796 - Psaltirea - la Mitropolie

1797 - Liturghiile

1798 - Triodul - la Mitropolie

1800 - Penticostar - la Mitropolie

1806 - Ceaslov și o Psaltire

1808 - Euchologiu

1809 - Învațătura creștinească

1812 - Ușa pocăinței

Adăugăm și faptul că la 1797 lui i se datorează deschiderea celei dintâi Școli pentru preoți.

Important este ce a lăsat și după moarte, dar vremurile au provocat uitarea. Testamentul său, detaliat și adevărat, care sunt lăuate și cine să se ocupe de aceste rânduieli.

Menționăm câteva pasaje mai importante:

Așadar, din această avere proprie a mea las:

- institutului de orfani ce se află la Scheiu, galbeni împărătești 50.

- 60 adică șazeci galbeni la spitalul ostășesc al Brașovului în semn de recunoștință...

Mai las sume, Bisericii Catolice (25 galbeni), Bisericii din Brașov a Sașilor (25 galbeni), Bisericii din Brașov a conașionalilor mei (greci) - 50 galbeni, Bisericii Scheiu a românilor (10 galbeni) și Școlii din Brașov, a conașionalilor mei greci - 80 galbeni.

- 12000 lei, la Spitalului din București al Filantropiei cu care să se cumpere vreo proprietate, sau vreo bina, ca să se mai adauge spre lărgirea încăperilor, după cum va socoti mai de folos.

- 8000 galbeni împărătești, las ca să se cumpere proprietăți statornice și căștigoase în Valahia sau altă eparhie și din venitul lor, să se trimită de către epitropii mei pe fiecare an, 2000 lei în patria mea Pogdori-ana și Zița din ținutul Ianinei pentru leafa anuală a 2 profesori, celălalt venit al proprietății, să se dea în tot anul, la școlarii stipendiști conașionali din patria mea și din toată Elada săraci și fără mijloace, însă cu duh și silitori, având încredințări despre moralitatea lor.

- 3000 galbeni împărătești, las ca să se cumpere alte proprietăți, de asemenea statornice și căștigoase și din venitul lor să se trimită la Academii Europei tineri inteligenți și silitori ca să învețe, unii științe, alții arte pentru folosul gene-

ral al nației, rânduiește ca și această dispoziție să rămână vecinică.

Testamentul se încheie cu semnăturile și pecetea Mitropoliei și epitropilor.

Tot în testament lasă și numele epitropilor ce urmează a săvârși aceste dispoziții.

Dintre aceștia amintim: D. D. Constandie - episcop Buzău, D. Ioan Hagi Moshu vistier, dr. Silvestru Filitti, dr. Caracaș, Belizarie Pavlidis. Ulterior vor mai fi: N. Cretzulescu, Gr. Ștefănescu, gen. Al. Em. Lahovary etc.

Dintre dispozițiile testamentare, doar una a fost realizată mai târziu și anume, cumpărarea unei proprietăți în Țara Românească.

Această ultimă dispoziție testamentară a fost executată în 23 aprilie 1829, când se cumpără moșia Lungulețu sau Secăturile din județul Dâmbovița, de la Anica Deșliu cu suma de 11000 galbeni olandezi, banii reprezentând suma celor 2 dispoziții (8000 plus 3000).

În urma exploatării moșiei în cauză, banii rezultați urmau să întrețină tineri la studii în străinătate.

Date despre acești tineri și despre așezământ, aveam să găsesc prin internet, la un anticariat, cumpărând cartea „Așezământul cultural al mitropolitului Dositei Filitti dela înființare până astăzi. 1827-1910”, scrisă de istoricul I. C. Filitti în anul 1911 ed. Inst. de Arte Grafice „Carol Goeb”.

Cartea cuprinde 3 părți, fiecare cuprinzând mai multe capitole.

Interesant pentru noi este capitolul **Burse și ajutoare**, dar și anexa cu tabelele bursei acordate de așezământ.

Tabelele cuprind un număr de 213 tineri și încă 9 la adăugiri. Cum în primii ani nu avem datele consemnate, se presupune că peste 250 de tineri au beneficiat de burse, ori diverse ajutoare în bani. Iată câteva exemple :

Șuțu Gr. N. 6700 lei fără mențiuni
Hangerli Gr. f. m.

Mehtucup Teodor (zis Diamant) Munich - (E. Teodor Diamant de care vorbește Ion Ghica)

Compoti N. - medicină - 5 ani - 2500 lei - dr. București

Capșa St. - medicină - 7 ani - 4500 lei - dr. marmoz Buc.

Cretzulescu D. - 3 ani - 5000 lei - gen. în armata română

Ștănescu Eugeniu - drept Paris- ... fost ministru

Perekyde Mihail - drept Paris - 5 - 6400 fost ministru și preș. Camerei

Schina Mihai - drept Paris - 2 - 3200 - fost vicepreședinte al Camerei

Schina G. - drept Paris - 4 - 6400 - procuror gen. Curtea de Casație

Arion C. C. - drept Paris - Ministru al Instr. Publice

Păunescu Gr. - drept - fost ministru

Aricescu C. C. D. - pictură Paris - 5 - 2400 - pictor

Kernbach Camelia - 2 - 1200 - scriitoare

Teodoru Maria G. - muzică Viena - 2 - 600 -

Macedonskhi Al. - arte frumoase - 4,5 -700
Moscu Em. N. Hagi - arhitectură Roma - 4 - 2000
Myller Al. - matematici Gotingen - 2 - 1000 - prof. Univ. Buc.
Nasta Alex. - agricultură - Hohenheim - 2 - 1000
Tănțăreanu Aurel - Șe. sup. mine

Constantin PREDESCU NEACȘU

Leoben (Austria)
Dumitrescu Matilda - pension - 3 - 2400

Galea Petre - Șc. practică de electric. ind. Paris - 3 - 1000 - magistrat

Mrazec Ludovic - minarologie Geneva - 2 - 1200 prof. universitar Buc.

Pereț Paul P. - Șc. de război Bruxelles - 2 - 2100

Neagu Giuvara - drept Paris - după 1910 - perioada interbelică

Al. A. C. Sturza - ajutor publicist. Cum tabelul este lung și cuprinde nume importante, am ales spre exemplificare tineri din diverse domenii, unii cunoscuți în perioada respectivă.

După anul 1885, bursele erau acordate numai românilor, nu și grecilor.

În anul 1910 - numărul bursei era de 23. Surprinzător este faptul că se acordau burse la cele mai renumite Universități din Europa și din domenii cât mai diferite.

Dacă mai adăugăm la acestea, sume anuale acordate Bisericii (3) din Lungulețu, dar și construirea în 1907 a Școlii Nr.1 din localitate, ce se numea: Școala rurală mixtă - Dositei Filitti - vedem anvergura acestui om.

După 1921 moșia s-a diminuat prin împroprietărire, iar în 1945 a dispărut sub zorile roșii.

În monografia „Lungulețu - trecut și prezent” - editată de editura SINGUR în 2007, scrisă de semnatul acestui articol, există capitolul **Așezământul Dositei Filitti**, unde sunt destule detalii, dar și tabelul tuturor burserilor cunoscuți. Am considerat că merită cunoscută aceste fapte ale unui om stabilit în Țara Românească și care după moarte a dorit și a contribuit la propagarea culturii, cum mulți alți români n-au făcut.

După 1921 moșia s-a diminuat prin împroprietărire, iar în 1945 a dispărut sub zorile roșii.

În monografia „Lungulețu - trecut și prezent” - editată de editura SINGUR în 2007, scrisă de semnatul acestui articol, există capitolul **Așezământul Dositei Filitti**, unde sunt destule detalii, dar și tabelul tuturor burserilor cunoscuți. Am considerat că merită cunoscută aceste fapte ale unui om stabilit în Țara Românească și care după moarte a dorit și a contribuit la propagarea culturii, cum mulți alți români n-au făcut.

SC GD GABRIELLA SRL

Oferă plante de apartament și grădină, prin depozitul situat în loc. Ștefănești (Ilfov), str. Rozelor, nr. 88

Telefon: 0788-937.382

Abonamentul la revista SINGUR nu te lasă singur!

Subredacția Sibiu ♦ Poezie ♦ Subredacția Sibiu ♦ Poezie ♦ Subredacția Sibiu ♦ Poezie ♦ Subredacția Sibiu ♦ Poezie

FLORIN OANCEA

Născut la 9 aprilie 1966 în Sibiu. A absolvit Facultatea de Teologie "Andrei Saguna" din aceeași localitate. Din 2001 este doctorand la

Facultatea de Istorie din Sibiu, cu o teză despre sincretismul religios în Dacia romană. Este profesor de religie în Sibiu. Debut literar în 1992, cu poezie, în revista Euphorion. Debut în volum: "Ciroze", Editura TIMPUL, Iași, 1994. Premiul Național de literatură "AUREL DUMITRAȘCU" pe anul 1994. Din 1998, director de programe la RTS Radio Televiziunea Sibiu. Actualmente este redactor și producător de emisiuni la Alpha TV Sibiu.

Poeme patriotice

Se dedică Micii Revoluții
Social-Democrate din Decembrie
Se dedică poetului și

Poeme patriotice

Se dedică Micii Revoluții
Social-Democrate din Decembrie
Se dedică poetului și
prietenului Adrian Alui Gheorghe

Îndoielei asupra naturii zăpezii

Aceste pâraiașe pe obraji au numele răzvrătiților.
Au chipurile lor.
În lăncedele clipe în lăncedezii ani asemenea sunt
vestiții caligrafii ai ororii.
Ninge cu sare.
Cu rănile noastre tâmplarii își vând binisor
scândurelele:
foșgăim, urlăm firoși, ne frecăm unii de
alții

ne facem poze cu steagul tras pe cap și
tărăboi de pe tancuri.
Facem exercițiile iernii puchinoase:
Îeșim cu pumnii goi fără mănuși, fără
ciorapi de lână, în pantofi,
Îeșim cu haine subțiri, cu pneumonii,
cu preinfarctul împăturit în
electrocardiogramă
ieșim fără fularle tulburate
și pentru că trebuiau să-i zicem într-un fel
ieșirii ăsteia i-am spus
tărășenie.

Dar despre zăpadă vom mai vorbi.

La parastas

Uneori vâscoasă în vise-mi apare
imaginea viitorului:
Viermii neurastenizați găurindu-mi scrierul
și-acolo deasupra mormântului în clișă roz
printre urmele de bocanci

puii lor trandafirii vor duhni vinul
parastasului vărsat peste garoafele buhăite
și vor amorți în tufe de roze.
Numai viața se dă huța scârțând inelele
capacului de beton.

Vita

... o vită nădușită, ghemuită în ea însăși ...
Povara o ducem în inimă.
Ne naștem gata plânși.
Ne-au copt mamele în pântecul lor în
borhot de lacrimi amare.
Himenul zimțat al mamelor ne umplu de
sânge.
Ne naștem sângerei și zgâriați, cu umerii oblici și
oasele moi.
Ne naștem urlând de usturime, ne naștem
lupește.
Steaua Polară e spart-n argintul coasei
bătute isară.

Tiiiiiiii !!!!!! Tiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!!!!
Tiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!!!!
Nu-i clopot ci țiuțură de coasă.
Țiuțură de coasă.
Batem coasa!
Boierie și vai!
Sora fierului de plug ne cântă de
legănel ...
Ne-alintă de somnel ...
Biseriută de oțel ...
Tiiiiiiii !!!!!! Tiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!!!!
Tiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!!!!

Plante de apartament. IMPORT OLANDA

Campanie publicitară? asigurat? de
Editura SINGUR. Telefon 24-44.35.87
E-mail dorudancus@yahoo.com

Subredacția Botoșani ♦ Proză ♦ Subredacția Botoșani ♦ Proză ♦ Subredacția Botoșani ♦ Proză ♦ Subredacția Botoșani ♦ Proză

Stelorian MOROȘANU**De ce scriu așa bine**

(Din volumul "Necrologul necesarelor iluzii")

Nu știu care zână m-a ferit de nenorocul de a fi
prea deștept, cred, mai degrabă, că am fost binecuvân-
tat cu o prostie benignă, STAS 3150/60; poate să fi
fost o rămășiță ancestrală, amestecată în comuna-mi
compoziție eteroclitro-modovenească, de la vreun
străbunic sugubăt care să fi dorit urmașilor săi atâta
vrednicie cât să știe orificiul spre care trebuie îndrepta-
tă cana cu apă?!?... Se prea poate și, oricum, sunt
sigur că nu de la mine și plâpânde mele celule
cenușii-scoroțite așteptată răspunsul.

Nu știu nici o limbă străină și de aceea am
convenit cu Direcția Universală de Distribuție a Presei
să nu-mi trimită marile reviste literare din lume, că
nicii loc de depozitare n-am și nicii seminte de bostan
nu am început să vând; la invitațiile lansate de BOSTAN
CLUB obișnuiesc să nu răspund, pretextând că am rău
de autobuz, tren, avion, metrou și chiar - când nu mai
pot scăpa cu acestea - de șarătă; telefonul nu l-am
folosit niciodată, cât despre Internet sau e-mail, le confund
întotdeauna cu niște cuști în care soacră-mea
poate crește iepuri și încete să calculez câți ar putea să
încapă, mai ales dacă ai și-o iepuroaică dotată; de scris
scrieri nu scriu că mi-i frică să nu mă păcălescă cei
de la poșta română atunci când trebuie să cumpăr timbre...
Singura mea legătură cu lumea și cu puținele re-

viste literare care îmi mai publică povestirile este
hăulitul, hăulitul peste deal, că nu-mi pot inchipui să
fie ipocriții și prin aer, să-mi deturneze vorbele; și,
oricum, mi se pare o adresare mai umană, mai apropi-
ată... De aceea - și de multe altele - am fost mirat să
văd apărând la ușa mea un reprezentant al unei reviste
la care mai publicam și care, extaziat, mi-a spus că se
aflase din N.R.F. cum că aș scrie scilpitor și că, dacă
scăpăm de Apocalipsă, e sigur că pot candida la Nobel!
Extaziat, în continuare (mi-am dat seama după tremu-
rul piciorului stâng), mi-a spus că trebuie salvată
onoarea națională și de aceea l-a trimis redactorul său
șef; dacă francezii m-au descoperit, apof mormâni - și
mai ales revista sa să-mi adreseze prima întrebare fun-
damentală! Sunt de acord?...

Sunt, i-am spus, cu toate că mă îndoiam să
priceapă limba mea hăulită, de care nu mă lepădam
nici în somn și în care mi-am scris și textele scilpitoare
văzute de cei de la N.R.F.; care-i întrebare?

Extaziat (că nu se mai putea opri din atâta
extaz și a trebuit să vină un copil de-al meu, să-l
lovească la piciorul stâng cu un reteveți!), mi-a mulțu-
mit în numele redactorului său șef și-a lefiu sale asi-
gurate și mi-a pus întrebarea: de ce scriu așa bine?!...
n-aș putea să dau rețeta?... A doua parte a întrebării
credea că o s-o iau de complezență, că o să-mi fie frică
să dau rețeta; aiurea!, cine ar putea să-mi transpună
rețeta dincolo de limba hăulită?!... Așa că, l-am privit
rânjind și am încercat să-i răspund la întrebare,
gândindu-mă, cum era firese, la onoarea nației și la
faptul că nu trebuie să le dăm nas francezilor...

Pe când niște neni mă trăgeau de urechi, și
facă loc și la mîntre în pre-a-dubiosu-mi cap, îmi expli-
cau că, speculând - și ce altceva facem toată viața
decât să speculăm? -, am putea spune că Cineva a fost
cîmpeaz, le spunem la acei neni; pe mine, câteodată,
mă bîntuie gânduri prăpăstioase, cum nu se cade a face
un copil; și micii demoni îmi spun că viața-i o inutili-
tate, că e făcută dintr-o caruță cu tristețe și doar un
ciubar cu bucurii, că Cineva, atunci când ne-a făcut, la
un moment dat s-a plictisit și a aruncat sfînta humă,
începând o prelungită sieștă; pe mine - le spunem
acelor neni -, când mă vizitează astfel de demoni scuipe
în sân de deochi și fug la vânzătorii de semin; căta feri-
cure să mă întălesc cu Epictet și Venerabilul Beda, cu
Sancho și Don Quijote, cu Francisco D'Assisi și Fran-
cois Villon, cu Lazarillo de Tormes și Voltaire, cu
prințul Mișkin și Deziderius Candid! Eu nu speculez -

le spunem acelor neni; sub ochii mei pagina prinde
viață și, deja, sunt intrat pe alt tărâm, cel pe care-l tot
citim în basme dar nu ne vine a crede că-l și putem
străbate, aieva... Se vede că pe-atunci eram idiot
(spre deosebire de astăzi, când sunt doar tâmpit), căci,
la despărțire, acei neni mi-au tras și vreo patru sca-
toalce după ceafă...

Dacă ar fi să mă refer strict doar la ce m-a
adus în atenția celor de la N.R.F., cred că totul a pornit
din ziua când, după ce-mi luasem porția de mămăligă
și tocniță de dovlecel - frecate, toate, cu ardei iuți -,
mi-a venit o idee demnă de umanitate: să încep a-mi
vătui spiritul, pentru că lumea să nu se rănească în
colțurile și muchiile sale. O idee demnă de umanitate!
Eram atât de fericit, că am făcut o greșală ce nu-mi
stă în caracter - am băut și o cană cu apă! Ei, și de aici
mi s-a tras că am simțit ce înseamnă Cornul Abun-
denței... și de aici, printr-o sofisticată inteligență și
demnă de a fi remarcată de francezi, am strâns stilul și
ideea ca pe doi armăsari înhamăți la caruța moroșani-
ană (cum, altădată, povestise și Platon despre voință și
rațiune), de aici, din stringenta necesitate de a pune de
acord timpul înfîm și înfîm în care să pot face însem-
nările și spațiul imens și terifiant pe care trebuia să-l
străbat până în haldanii din fundul grădini!...

Apoi, într-o noapte, am visat că l-am cărat pe
bădia Mihai la un festival, pe o sanie - lucru absolut
abertant, căci pe bădia Mihai îl vedeam o dată pe an și
niciodată nu l-aș fi luat cu mine, undeva! Am ajuns noi
la acel festival, dar acesta se desfășura într-un sanato-
riu și, culmea!, cei de acolo spuneau că mă cunoșc de
la alte festivaluri; după ce l-am dat jos de pe sanie pe
bădia Mihai, conțecătanul meu așa-zis poet, am văzut
- cu stupeare! - că-l adusesem și pe fiu-meu! Cred că
de asta m-am trezit imediat, având în minte un titlu,
acel titlu care le-a plăcut atât de mult francezilor și din
cauza cărora sunteți dumneavoastră aici: "Crescătorul
de locomotive". Când am scris bucată "Crescătorul de
locomotive", am avut, uneori, mici dureri de frază, dar
nu m-am impacientat, știam că, într-un fel sau altul,
cei din sanatoriu din vis veghează asupra mea, căci
era imposibil să mi se fi dat de-aiurea acel titlu!...

Timpu se cocea ca un cantalup și eu îl lăsasem în
grija Grădinarului Celest, de mai nimic nu-mi păsa, decât de a
trăi ca un fluture care știe că va veni și seara definitivă; de
aceea eram în acea zi la pescuit, pe Jijia, de aceea, poate, mi-a
fost dat mie să pescuiesc sticla cu manuscrisul aruncat în
lume de Dan Movileanu, poate-poate va ajunge la cineva... A
ajuns la mine din întâmplare care ne guvernează destinele și
nu v-aș sfătuși să mă întrebăți cum poate urca de la Teucui
până pe Jijia o sticlă cu manuscris, căci nici francezii nu m-au
întrebat - și doar ei se pricepe la geografie mai ceva ca lanțul
cânelui meu! (Va urma)

Subredacția Suceava ♦ Proză ♦ Subredacția Suceava ♦ Proză ♦ Subredacția Suceava ♦ Proză ♦ Subredacția Suceava

Mircea CATARGIU

CAIMANUL PĂDURILOR TRIMITE CARTE PREA-UMILULUI MOROSOF

Steluțele, mânca-te-ar ursu', de vrei s-ajungi la stâna mea, prin țesătura timpului, musai trebuie să treci
"șapte mici izvoare reci
și-neă șapte fântâni seci
risipite pe poteci".

Aici ai să întâlnești dulăi bătrâni și fete tinere.

Mai am de citit câteva secole, poate chiar tot mileniu trei. Deasupra cerul e albastru, mai albastru decât orice albastru. Privesc în sus, clipesc din ochi, fac cruce și scriu.

Răspuns simplu și absurd. Ei i-a mai rămas doar o speranță. Sfârșitul de mileniu. Toate se vor spulbera. Dumnezeu va nimici toate nedreptățile și vor pieri cei răi. Femeia a căutat de mătusa Rotelina, văduvă de război și i-a rămas act de donație. Deși a fost recunoscută de comisie îl are ca adversar pe primar. I-a dat altă părțică. I-a semănat grâu și ea n-a știut. Cei din comisie au început să joace teatru. Domnu' șef

Viorel i-a furat originalele. Nu-i bine să te sinucizi înainte de a hotări Dumnezeu.

Păr pe păturică și pisici pe masă. Era pusă o lădiță unde își făceau nevoile mama și puilul. Noaptea, pisica bătrână mieuna pe culoar.

Minodora a scăpat nebătută. Robinetu' și veceu' erau departe, nu putea să-și tragă pantalonii, nu putea ieși în fundu' gol și nu suportă gălăgia din cameră. La căminu' de bătrâni a văzut cum stau lucrurile. A tras și a suferit și s-a întors acasă. Din camera însoțitoare sunt luate soba, burlanele, coturile de culoare albă și patru metri și jumătate de calaburi. La drujbă, benzina s-a scumpit. Huțanca de peste șosea i-a propus lui Mircea să nu-i taie lemnele.

A lăsat scris președintelui și generalului să-i trimită toate actele originale prin factoria satului. Apoi a fost nevoită să plece din gară. Francezii au venit la ea pentru că scria, mare, pe poartă „casă de vânzare”. A trăit o săptămână din ce i-au lăsat străinii. Din biletele cu drept de călătorie sunt doar cinci. Mazăre a plecat la congresul Martorilor lui Yehova. Nu a discutat nimic cu șeful gării. Actele le-a făcut notarul Stelian.

În casă miroase a hoit de nu poți sta. Mămăliga a făcut-o cu făină adusă de nebuna din deal. Aveau trei găini și patru rațe. Copiii își făceau necesitățile în lighean. Tot acolo se curățau cartofii. Ilici și încă unul i-au luat recolta. Fiindu-i atacată inima și piciorul drept, a chemat doctorita. Și-ar putea da foc, ungându-se cu benzină. Este și un ocrotitor al răufăcătorilor.

Mi-s dragi ploile de vară dar, în ultima vreme, încep să mă înspăimântă din ce în ce mai mult.

Citeam undeva că, de mic copil, Alexandru Dohi și-a dorit să fie bătrân. Poetul asimilează vârsta a treia cu înțelepciunea. Acest crez îl frământă și în prezent.

Copilaria este întepieciunea subconștientului, în timp ce bătrânețea acumulează filozofia conștientului. Nu știu cât de senil voi ajunge, mai degrabă optez pentru ideea de zbor.

Seara, încep despăducherea. Înaintea nunții mireasa a furat florile. Tărfele sunt domnișoare de onoare. Tânărul a împrumutat bani și, pe deasupra, și-a vândut hărul de mașină la un preț de nimic. Îmbărcăminteia fetei are un miros greu de mucegai. Manifestă o grijă deosebită pentru coșulețul pe care l-a primit de la însoțitoare. De-acasă au trimis-o cu fruct. Scoate ceva mărunțiș și după ce plătese bagă biletul într-o poartă goală de la stickersi ca pe cea de mare preț. Un ritual al sărăciei.

Sunt într-un concediu restaurator. Restauraț gânduri. De câte ori trebuie să merg la mormânt, bate un vânt neînțeles. Dacă e să mă simt vinovat de ceva atunci mă fac vinovat că n-am știut să-l înțeleg îndeajuns pe bătrânul împărat.

Diana. Bețișan notoriu. Flori de zămoșiță. Primesc sfaturi și confirmări. Folosesc negativitățile și caut esența. Așa trebuie să fac. Când eram scriitor, scriam frumos pe sticla geamurilor. De atunci mă cunosc mai marii de la curtea țaraonului. De când port fetru am devenit cenușiu, tare de tot. Mi s-a cuvenit să mai urc câteva trepte. Capul unghiului este departe, mult prea departe și totuși îl simt mereu aproape.

Am fost numit scrib, poate unul din cei pu-țini, nu știu dacă merit așa de mult și dacă voi reuși să port numele ăsta.

Citeam undeva că „meseriile și artel se deprind într-o relație directă dintre meșter și ucenic, dintre maestru și discipol, adică văzând și făcând”.

Îmi revin în memorie atelierile de pe „Armenescă” și-i văd în fața sevelelor pe maștrii mei, pe care i-am imitat o vreme. După o anume dialectică trebuia să stau în rând cu ei ori s'îi furat o traiectorie ascendentă. În condițiile în care științele sociale și calea armenilor mi-au ocupat o mare parte din timp, nu-mi rămâne decât să-i admir și acum (nici nu s-ar putea altfel) și, în slaba mea pricepere, să păstrez un respect deosebit față de formă și culoare.

Durerea poate fi asemuită cu absolutul. Nu se descrie. La fel se întâmplă și cu spațialitatea ethosului românesc.

N-am citit și n-am scris nimic. Momentul poetic sau pictura sufletului. Rotunjimea artistică conștientă. Oare? Nu cumva, rotunjimea asta vine dintr-o zonă a zborului?

Filul lucra la mină, îi plăcea viața și se îndrăgostise de o pocăită tare frumoasă din Țara Fagilor. Stătea în gazdă cu un constanțean, utecis înfocat, care organiza excursii în țară. Mai era unu', înalt, bine legat și tăcut din fire precum o reptilă. S-a pierdut săracu' înainte de vreme. Se nimerea ca uneori să călătorească cu Filu', Stătea la fereastra vagonului și cânta din muzicuță. „Da-r-ar boala dragoste în tine”. În timpul școlarizării se specializase în franceză. N-a avut parte de ce i-a fost drag. Așa era atunci. Oamenii ăștia se trăgeau toți dintr-un iezeriș.

(Va urma)

Subredacția Prahova ♦ Proză ♦ Subredacția Prahova ♦ Proză ♦ Subredacția Prahova ♦ Proză ♦ Subredacția Prahova

Raluca ȘANDOR

marș

În stradă lumina serii era cleioasă și caldă. Se lipsea de pantalonii și maiucri ca o limbă de vacă de fânul uscat. Omul se ridică de pe scaunul de plastic al birtului, scaun alb, lucios, pe care era scris hotărât cu marker negru și cu toate adicritele „dumnezeu ma făcut câine”.

Cu figura brusc destină bărbatul scuipe cu putere,

se scărpină pe sub tricou și-și aprinse o țigară pe care o scoase cu gest atent din pachetul fixat între sold și cureaua textilă a pantalonilor de fâș. Se îndreptă apoi de spate până auzi un trosnet-semn că toate erau la locul lor: vertebrele și coastele. Linse țigara scurt, pe o parte, o bătu în palmă să-i îndese bine tutunul și scăpără chibritul ținut într-o șosetă-schemă strategică, învâțată în timp, pentru a nu pierde ce-i important cine știe pe unde.

Flacăra lumină un chip negricios, cu cearcăne și barbă. Trase fumul adânc și-l eliberă pe nas, fapt ce-i provocă o serie scurtă de strănuturi. Îndepărtă țigara și-și suflă nasul între degetul mare și arătător, apoi aruncă mucii alături într-o bălțiță verde, pe care o întinse cu vârful espadrilei, strâmbându-se dezgustat. „futu-i în cur pe m-ăsa de nenorociți...da are dreptate și ei...toți suntem câini...deștept ală d-a scris...și dinamovist, om cu minte, ce mai...” Clătină din cap și se așeză iar pe scaun. „Încă o halbă băiatu'”.

„A naibii treabă și nu mai apare nimenea, stă toți în casă ca boii în grajd și-i opt abia și parcă nu știe ai dreacu că începe meciu în juma de oră...” Își întinse picioarele pe lângă masă. Îl mai vazusem în nenumărate rânduri de fiecare dată pe același scaun, rostind ritualic aceleași cuvinte. Dar în seara aceea, fie din pricina căldurii sau a faptului că obosit fiind mă hotărâsem în sfârșit să mă așez în birtul de mahala, la o masă apropiată de a lui și să-mi strâng nările izbite în plin, până la anestezie, de mirosul onest de transpirație, miros care, în contextul poveștii dezvăluite, urma să fie singurul semn de viață în sensul ei strict biologic al personajului.

Tânase Josu. Se născuse prin pura forță a întâmplării într-un sat de pe malurile Telejenelului, sat ca toate satele: cu crăsmă, post de miliție și cămin cultural. Tată-său, fost preot, alungat cu furci și lopeți din parohie după ce furase icoana despre care credea lumea că face minuni, îi lăsase singuri - și pe m-ăsa și pe el pe când împlinise șapte ani și trebuia să meargă la școală. De ce furase tată-său icoana era ușor de înțeles. Întotdeauna își dorise să lase straiete de monah și să ajungă la București unde să-și deschidă un atelier de motocicletele, că auzise el că se scot bani din asta și dacă te ocupi cum trebuie , nu numai că-ți scoți și tu naa, dar poți să ajungi în străinătate la atelieri faimoase cum văzuse el unul, într-o revistă cu foi veline, la un vecin ce umblase afară, ca șofer pe autocar. Și icoana l-ar fi ajutat -dacă chiar făcea minuni-, că omul avea totuși frică de dumnezeu, cât de cât... Și nu mai ar fi trebuit atunci să-și înșelă și să nu poată bea în birt ca tot bărbatul, că de, vorba aia, era față biserică și nu se cade. La seminar ajunsese din cauza mamei-sii, că atâta mai

voise femeia înainte să moară de peritonită, când el era prin ultimul an de generală, la Ploiești și de-abia ce ajunseser în sâmbăta aia acasă. Așa că tată-său plecase, și el multe nu-și mai amintea, decât că avea o voce groasă cu care cânta mai bine la o tuică în curte decât în biserică la slujbă, unde făcea talmeș-balmeș din cuvinte și sărea din slujba de înmormântare la cea de nunță. Dar voce, din câte mai ținea minte, avea. Și poate exact de acolo i s-a tras totul...de la vocea lui ta-su, de la tonurile grave, joase, de la mirosul de lumânare, vin de împărtașanie și izul de flori amestecat cu carne alterată pe care le simțea pe sutana ălu bătrân de câte ori o dădea jos și-o arunca în lighean la spălat.

Atunci, fără să-l vadă nimeni se ducea la gardul din spatele vici și aștepta lumea să se întoarcă de la cimitir, gândind fără să spună, că lucrurile nu merg așa cum ar trebui și că omu, atunci când moare, ar trebui să se facă cunoscut, să știe și alții cine a fost, cum a fost. Măcar așa pe ultimul drum, că toți trebuie să aibă faima lor nu să se ducă pe lumea aialaltă așa, ca animalele. Într-o zi a ajuns să-și facă un plan. Știa că în gospodăria de vizavi era un moș, bolnav de ceva timp, de nu avea pe nimeni și ce mai veneau vecinii să-i aducă, din milă, câte o sticlă de apă minerală sau o paine. Mult oricum nu mai stătea pe lumea asta. Așa că într-o seară intră pe geam la el în casă, când moșu delira între somn și trezie și se apucă să inventarizeze pozele de pe pereți, chitanțele, scrisorile de prin sertare. Printre lucruri lipsite de mare importanță află că omul fusese în război și că avea chiar și o decorație colorată, distincție înaltă - se vede bine. Se duse repede acasă și luă o muzicuță pe care o avea cadou de la mamei-să și începu să caute după ureche notele joase și să încerce să-și țină minte în ce ordine să sufle în găurele, pentru că se gândi el unui om așa de curajos cum fusese moșu îi trebuia o poveste în tonuri grave, războinice, care să-i facă pe toți din sat să știe că era un erou și murea singur, așa că nu le strica puțin respect că nici unul din ei nu vazuse până la urmă moartea cu ochii și se dădeau deștepti degeaba.

Într-o săptămână moșul muri și Tânase, la coada convoiului destul de scurt ce urma căruța cu sicriul, își scoase din buzunar muzicuța și se porni să sufle în ea cu putere. Toți ochii se întoarseră spre el iar bebele începură să plângă cu răvnă întrebând al cui e ăla micu și ce-i veni, că doar nu erau la discotecă, dar parcă totuși nu le zicea rău.

Cu toate că la început îl cam luase maică-sa la trei păzește ca-i făcea de răs prin sat, când a văzut femeia că treaba mergea și băiatul mai venea acasă și cu un bacșiș, că începuse să fie chemat pe la toate înmormântările din sat, că nu mai trebuia să gătească cine știe cât că Tânase venea cu burta umflată de colivă și sarmale, parcă începuse să-și pună baza în el, și așa îl trimise și la liceu și băiatul se pricepea din ce în ce mai bine și avea prin dulapuri caiete întregi cu numărul găurilor în care trebuia să sufle pentru diverse marșuri pentru că notele muzicale nu avea cum să le învețe așa singur și oricum nici rost nu avea.

(Va urma)

Jurnalul de la Sibiu

**Ștefan Doru
DĂNCUȘ**

Motto: *"Cum rămâne casa pustie după ce prietenii au plecat, cum paharele și jumătățile de țigări rămân singurii străjeri ai propozițiilor spuse, așa rămâne sufletul omului ce nu cunoaște hodina, cum unele frânturi de cuvinte s-au conservat în spațiul - o vreme al tuturor - cum muzica (aceeași) pune cauciucul tăcerii peste sticla goală - așa rămâne stăpânul orelor nopții."*

Ștefan Doru Dăncuș

Alături de fiecare război stă, indecisă, memoria. Suntem, oriunde ne-am afla, niște trăpași ai vinovăției. Ferice de noi. Dacă am forța iertarea ne-am compromite sufletul care, nu-i așa, este un reper tradițional și în general suportabil. La acesta ne raportăm, primejdioși, atunci când încesăm vreun bobârnac din partea unui adversar invizibil. Fără îndoială, de-a lungul vieții suntem nevoiți să ucidem câte-un inger păzitor. Al nostru sau al altuia, n-are importanță.

Toate gândurile mele despre lume s-au coagulat într-un fel de piatră filozofală a tăcerii. Când m-am adresat lui Dumnezeu pentru lămuriri suplimentare, încercând să-mi verific oferta, am avut parte de un monolog dezlatinat. Acum vorbesc în pustie: cum aș fi putut lua legătura cu un auditoriu speriat de ce știe că va auzi?

P.S. Să ne imaginăm că respirația noastră este îngerul nostru și că murid noi, dispare și el. Văzută din acest unghi, frumusețea oamenilor ar putea fi imaginația îngerilor oamenilor.

La un moment dat (știm prea bine) tot ce avem impresia că ne aparține, ne părăsește. Trăim un fel de teroare interioară, rotația secundarului unui ceas care nu-ți dă răgaz să exprimi în termeni corecți ce dorești, așa că împingem în față o imagine precum Sisif bolovanul, scoțând în față munca prestată. Astăzi, nu acest gest fenomenal ne interesează ci cum era remunerat, cu ce monedă i se plătea. Inventivi cum suntem, am putea pune la punct o afacere deosebit de rentabilă: l-am închide pe domnul Sisif într-o rezervă naturală și, cu siguranță, milioane de turiști naivi s-ar îngrămădi să vadă dihania care urcă, nemotivat, bolovanul pe munte. Ne împiedică însă ideea că imaginile pe care noi le împingem zilnic în față costă ceva, nu ni le cosmetizăm degeaba. Ca o bățocură, se insinuează aici o întrebare: nu cumva noi suntem cei închiși în grădina zoologică? Mereu pe fază, șefii noștri ne liniștesc: fără grijă, așa-i de când e lumea pe lângă. Dar în cer?

Nicăieri n-am văzut exprimate mai radical bunățatea și înțelegerea, ca în picturile în care apare Sfânta Familie. Chipul lui Ișus ridică un mare semn de întrebare pentru mine, tributul erorii și compromisului: cum poți pedepsi pe cineva din blândețe?

Dimineața, constat că tristețe că mi s-au adâncit ridurile urii pe față, că brazdele egoismului se înmulțesc la coada ochilor, că rictusul blazat ce apare tot mai des pe buzele mele mă îndepărtează de pozitivul uman; în fața oglinzii, cutele de pe frunte îmi semnaleză tot mai stins faptul că părăsesc în grabă iubirea de aproapele meu, suferințul. Promit că-mi voi reveni și apoi o zi întreagă am la dispoziție pentru a distruge curata vitrină în care m-am analizat o clipă. Sunt obligat de împrejurări, îmi justific pormirile sociale, dar nu-i adevărat. Nu cred nici o secundă în verdictul ăsta favorabil și egoist.

Cu toții am sesizat ura din atmosferă, cu toții știm că ne-am înrăit dar nici unul nu facem ceva. Și când ne punem, în intimitate, întrebarea, un răspuns inferior ne înfășoară ca pe niște mumii în bandajele jgoscose ale complacerii. Cu o floare nu se face primăvară. Dar pentru ca a să ofer ceva memorabil, transcriu următorul motto:

"Mă gândesc la disperare cu dispreț. Nu mai seamăn cu ceilalți subordonați ai ministerelor de finanțe. E suficient să ai credință cât un bob de muștar ca să primești primul ajutor (aripile) în momentul căderii, ca mâna oportună a Celui Înalț să te oprească din alunecare, să te așeze iar, cu modestie, pe locul părăsit din neputință", (Ștefan Doru Dăncuș, "Povești pentru Gabriella").

Acum vreo lună de zile, fiind "în bani", i-am cumpărat fetiței mele un papagal verde. De cum l-a văzut, M.B. Marian l-a poreclit "legionarul". Mă muncește de-un timp gândul că ar trebui să-i iau o pereche dar nu știu dacă cel cumpărat de mine este un "el" sau o "ea". De când cu Articolul 200 sau 201 (era Recomandare!?) mă feresc de astfel de

confuzii ca de dracu. Atât mi-ar mai lipsi, cum stau pe fotoliul de lângă sobă și în plus, știind că de ce ț-e frică nu scapi: nici azi n-a venit poștașul cu banii.

Toată ziua bună ziua dai peste personalități și oameni importanți. Concluzia dialogului meu cu unul din ei a fost atât de controversată/curioasă întrebare: ce-i de făcut? **DEVELOPARE:** Un surâs enigmatic a luminat pentru câteva clipe figura concentrată a distinsului om: "Una hirundo non facit vera".

Am înțepenit în fotoliu, în jurul nostru grupuri-grupuri de invitați ciocneau paharele în cinstea organizatorilor acelei minunate recepții. Mi s-au strepezit dinții aflând că petrecerea aceea se desfășura în cinstea unei abandonări comune. Zâmbetele uluioase și largi, fumul de țigară ridicându-se spre tavanul înalt al sălii, platurile cu gustări reci, șampaniile pocnind uneori în companimentul unor tipete de complezență (că așa trebuie femeile, să țipe când pocnesc dopurile), bărbile tot mai impozante cu trecerea anilor, tinerele în mini de piele ieșite la vânatoare de bărbați "cu nume" care să le netezească viitorul...toate acestea și multe altele nu erau decât un omagiu vulgar și fătâș adus neputinței.

Complăcându-ne într-o falsă normalitate, am dublat acel firesec secular și, cum era de așteptat, am fost izgoniți din realitate (singura entitate lucidă pe care o putem prevedea), la umbra comodă a lui "Una hirundo non facit vera". M-am gândit la acestea în toaleta restaurantului, înfricoșat că nici un scurtcircuit neuronal n-a împiedicat derularea observației.

Ajuns acasă, am găsit în Biblie un verset atât de frumos încât l-am parafrazat cu taxa socială neplătită de câteva zile: "Cei ce trăiesc potrivit trupului la ale trupului cugetă, iar cei ce trăiesc potrivit Spiritului la cele ale Spiritului, căci pornirea trupului este moarte, pe când pornirea Spiritului este viață și pace" (Noul Testament).

Singur cu Ștefan, fiul meu de cinci luni. Nu-i tace gura deloc, abia reușesc să-l adorm că iar deschide ochii. A apărut, pe la 13.00, Y.: convențională și preucată. Că să-i pun lăptic, să-l schimb, să-i fac nani-nani-puii-mamii. În ultima vreme se comportă din ce în ce mai provizoriu (sau poate cu deformez evenimentele, filtrând realitatea prin mecanismul gândirii ăsteia care mă face atât de des necomunicativ).

Fără să vreau, mai scriu o carte, una a diagnosticării, a renunțării și a facerii fără amenințărilor sociale. Una fără națiuni concloautoare, fără consens, fără dialog sau negocieri, fără instanțe internaționale, fără diavol sau Dumnezeu (aici mint, desigur). Eu dictez. Fără porțile pe care le visez, deschise precum picioarele fecioarelor planetei. Pe scurt: fără efect asupra celor ce cultivă - în sere întinse, ultramoderne - civilizația.

În timp ce scriu, Ștefan se trezește. Gama înaltă de sunete la care a făcut apel nu-mi dă voie să mă prefac a nu-l auzi. Abandonez scrisul. Îl schimb. Îi pun "lăptic" în sticlă. Îl adorm cu nani-nani-puii-mamii. În continuarea textului rămas pe masă, găseș de cuviniță să spun:

E ciudat cât de des îmi aduc aminte de moarte și mai ales e de neînțeles forma în care o reprezintă, una care aparține îndeobște rugăciunilor.

Timpii noștri de gândire: depășiiți, ineficienți. Robi ai sentimentelor imediate, am uitat care ne este binele: un sârut poate condamna pe vecie.

În fața unei femei care doarme, toate armele fac stângă-mprejur.

Pe ea o chema Liana. Din ce în ce mai des aveam păreri diferite de ale altora. Y. se depărta, încet-încet, de emoțiile comune. În prezența altora mă simțeam ca un contur în centrul unui ghem complicat de fraze. Iar pe ea o chema Liana.

O noapte, doar atât am dormit într-una din camerele ei, cu zidul între noi, cu băutura din creiere; și pachetele de țigări erau, fiecare, în altă cameră. Dimineața:

*Mă târăsc prin subteranele geamătului spre veșnica mea pomenire
sunt un obiect de unică folosință
sunt păstorul acestui trup îngrozit
(pe o stradă două bătrâne
pleacă brusc spre cele două capete ale lumii
și una duce inima, inima mea)*

Liana nu s-a trezit odată cu mine și atunci:

*Aproape că-s tacele jugularele mele
niște căi de acces pînănd planeta-n pericol
Doamne, tot mereu în ședintă cu sârmăna
mea nemurire cu lamentarea mea abruptă
- e aceeași oră de lux
santinelă a tămpelii din care glontul a evadat
aceeași oră minunat aleasă să-mi fie mireasă
aceeași oră a distinsului trup
înfipt într-o altă generație
- una a morții noastre amine.
Iar pe ea o chema Liana. Și pachetele de țigări stăteau în camere diferite.*

Deoarece o duc bine cu banii, ofer cititorilor un exemplu care în nici un caz nu trebuie urmat. Am mai spus că înainte de-a-mi pierde inima, îmi voi pierde memoria. Într-o seară mi s-a citit următorul poem:

*Frica - un cașcaval de care
s-au scârbit până și nevoiașii șoareci din hematiele mele
- urme de copite prin iubire
prin acest joc de pocker în care miza e congresul
aripilor de ventilator
adus special pentru a împănășia
duhoarea aripilor executate
nu mai avem frică am ucis tot ce putea muri
- poate morți și noi
ne retragem în urnele de vot
acolo unde pietrele de moară macină imagini
din oglinzile în care ne-am machiat o viață.
Și ca o firească limpezire, urmează:
Sunt tot mai adânci șanțurile de pe fruntea mea
unți vin cu surle și trambieți și explozări
ultralele lor deschid abataje în amintirea și uitarea
adunate acolo de câteva milenii.
ei vin victorioși
cu popi care binecuvăntează
banii viitorilor muncitori
- piatra cubică a așonilor mele.*

Mi-am adus aminte că eu, odată, am bătut la mașină acest text. După câteva zile, cu totul întămplător, mi-am amintit că eu l-am scris.

Atunci i-am simțit înconjurându-mă. Mi-am ascuțit creionul, l-am transformat într-o armă a începutului erei noastre și i-am lăsat să someze la nesfârșit, prin portavoce, fuga mea batjocoritoare.

E bine și așa: neîntregit, inadaptabil, ridicol în îndără jirea mea. De pe această poziție mi-e ușor să vorbesc, să răspund fără teama de-a jena cine știe ce fețe înalte: bat cu pumnul în masă. Inafara compromisiurilor. În consecință, hoarda (gloată, turma, "herde" ș.a.m.d.) nu mă poate asimila. Ieri, sarcastic, mi-am denumit următorii - asudători.

Iar: a apărut, pe la 13.00, Y.: convențională și preucată. Că să-i pun lăptic, să-l schimb, să-i fac nani-nani-puii-mamii. În ultima vreme se comportă din ce în ce mai provizoriu (sau poate cu deformez evenimentele, filtrând realitatea prin mecanismul gândirii ăsteia care mă face atât de des necomunicativ).

Am impresia că mai scriu o carte. În timp ce gândesc asta, Ștefan se trezește. Gama înaltă de sunete la care a făcut apel nu-mi dă voie să mă prefac a nu-l auzi. Abandonez scrisul. Îl schimb. Îi pun "lăptic" în sticlă. Îl adorm cu nani-nani-puii-mamii.

Traficul cu înșelăciune - fratele înșeală pe frate, necunoscutul pe necunoscut, orașul pe oraș, județul pe județ, țara pe țară, nana Jana pe mister Mircea. Uneori, când ticăloșia devine prea vizibilă, se face donații televizate pentru popoarele lumii a treia, pentru orașe, județe, necunoscuți în mizerie și frați neajutorați.

Se trage cortina aparenței peste masa la care scriu, se mușamalizează marile strategii ale oprimatorilor. Sub cravașa expresiei lor, am spus cu toții în cor: "Speculează-l pe aproapele tău ca să trăiești mult și bine pe pământ."

Îmbătrânesc. Frumusețea și puterea dispar progresiv. Îmi cade părul, mă dor măselele cariate și oasele fracturate într-o mină din Motru, sub nu știu ce dictator. Următorii mei țiu și dinții de puțin timp rămas. Zilnic la tribunal, la primărie, pe stradă, în parcuri, în restaurante - cărcotași și puși pe bărfă. Pensionarii. Păriții noștri, bunicii noștri. Insuportabili. Cu banii la ciorap. Mereu având ceva de cerut statului.

Aș vrea să mor cât sunt încă tânăr. **Popa:** Că a Ta este împărăția, și puterea, și mărirea, a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Spirit, acum și pururea, și în vecii vecilor.

Cantorul: Amin (...) Ușa milostivirii deschide-o nouă, preabinecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim, cei ce nădăjduim întru Tine, ci prin Tine ne mântuim de nevoi: că Tu ești mântuirea neamului creștinesc.

Popa: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mila Ta, rugăm-ne Ție, auzi-ne și Te îndură spre noi.

Cantorul: Doamne, îndură-te spre noi. În fiecare întrebare există ceva misterios, cu o întrebare poți deschide sau închide. Cu răspunsurile nu, ele seamănă mai degrabă cu serviciile secrete.

"Umblă cu alții", m-au anunțat, victorioși, prietenii. "Te înșeală cu toți care-i ies în cale", au supralicitat prietenele. Y. era, de obicei, ocupată, inafara camerii unde Ștefan, neștiutor, începea să se înină pe picioare.

De ce să n-o eliberez pe Y., să o ridic la putere cu ultimul meu acces de pertință? Q.e.d.: locuitorul unei lovituri de cuțit am ajuns.

Ieri, Y. a venit beată, a băut și ultimul litru de vin din frigider.

"Dacă vrei să ne despărțim, divorțăm și gata", a zis. Am lăsat-o să adoarmă. A vomitat în pat, am ieșit afară. Ce nevoie mai aveam de vara lui 1995?

Cu capul în palme, gândindu-mă că are de gând să mă părăsească. Să fii al nimănui, după ce ai lăsat totul în brațele femeii, unei femei. Să constăți cu luciditate că nu te poți opune termenelor, că ele vin ca florile de măr, primăvara. Ștefan a început să plângă. L-am schimbat. L-am pus "lăptic". L-am adormit, "nani-nani-puii-mamii", am îndrugat.

(Va urma)

Correspondență din Germania ♦ Correspondență din Germania

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții

Lucian HETCO

Ardealul și secuii

"Secuii poartă în ei de secole o traumă națională, justificată prin pierderea identității lor ca neam!"

(Continuare din nr. 1)

Și aceasta se poate face, doar prin cunoașterea realităților istorice și a mentalităților de ambele părți, ce din păcate nu se schimbă peste noapte și sunt sursa zănzaniei politice.

Respectul reciproc este singura bază pentru un dialog decent și acesta n-are de-a face de loc aiurelile mandatarilor politici ori populisti sau cu radicalismul presei bulevardiere. Iar negativismul ambelor părți nu servește oricum nimănui și nu va duce la rezolvarea problemelor la fața locului. Sigur că și unii lideri de opinie din secuime sunt intoleranți, așa cum și unora dintre guvernanți le lipsește înțelegerea mentalității locului, tactul, calmul și delicatetea cu care ar trebui să trateze sentimentele unei națiuni mici, mă refer aici la cele câteva sute de mii de secuii, care au fost deznaționalizați în trecut de către unguri și care acum agită inutil spiritele și suflă acum și-n iaurt pentru faptul că prin învățarea și uzul limbii române întrezăresc ipotetic (ceea ce este evident exagerat), perspectiva unei noi deznaționalizări, născând astfel prin radicalismul liderilor săi teoria absurdă, că s-ar putea cumva pierde în masa românească. Dacă este o traumă și este în cele din urmă o traumă, atunci să o înțelegem, măcar parțial și să o tratăm cu înțelegere, dar ferm. Limba unei națiuni este în cele din urmă factorul de integrare socială (n-am spus deznaționalizare etnică!) numărul unu, căci la urma urmei, noi românii suntem în continuare majoritatea covârșitoare în Ardeal, cu cea mai puternică natalitate și stăpânie de drept și fapt a locului, prin descendență și nu prin invazie.

Problema ce se pune acum este însă de altă natură și anume legată de radicalismul ideologilor anti-români ai regiunii în speță. Mă întreb însă care va fi fost atitudinea secuiască, în timpul maghiarizărilor forțate de la sfârșitul secolului al XIX-lea, sau în timpul legii Appony, ori pe vremea celebrului conte Tisza, a Monarhiei Dualiste Austro-Ungare, etc? S-au împotrivit oare și atunci, sau erau gata maghiarizați? Aveau și atunci suficiente "drepturi"? Mai poartă secuii nostalgia Imperiului?

Problema este atât mult mai dificilă fiind rezultatul istoric al tradițiilor, clișeeilor, mentalității protestatare și a atitudinii antiromânești tradiționale ale unui popor mic, dar agresiv prin intoleranța sa vizavi de valahii, căci ne-au desconsiderat de nenumărate ori la noi acasă, acum considerând românismul redeşterat al unei națiuni în trezire, ca inamicul lor public numărul unu, ca factor de deznaționalizare și (o)prestiune, în baza atitudinii protestatare și populist-naționaliste alimentate de cercurile maghiaro-secuiești, fapt ce era de altfel de așteptat și cunoscut din istorie. Nimic nou sub soare! Însă ceea ce este un fapt și faptele nu se pot contesta: limba română este limba unui stat național și suveran, o limbă cultă ce trebuie respectată și învățată chiar și de secuii, indiferent dacă faptul în sine le va place sau nu! La fel de adevărat este faptul că româna este o limbă dificilă, comparativ cu limba maghiară, care nu este o limbă europeană, ci la origini, un idiom fino-ugric. Dar limbile românești sunt greu de învățat pentru că prin structura lor gramaticală complexă, sunt o adevărată provocare pentru vorbitorii unei limbi de origine asiatică! Să fie oare aceasta o scuză pentru minoritatea secuiască? Nicidecum, așa cum iarăși nu se poate învăța limba română, doar atunci când vrei să o înveți, sau când n-ai de ales, ori că ești ceangău sau mândru secuii și faci armata, profesionala ori facultatea între români, ori te fericești cu un valah în familie, printr-o căsătorie mixtă etc. Dar faptul cel mai important este că la originea psihozei secuimii și trauma lor în sine, nu se află românii, ce sunt istoricește un popor tolerant prin excelență, ci ungurii!

Poate și de aceea, înainte să-l condamnam pe Traian Băsescu, pentru folosirea sintagmei: "Limba română ca limbă străină între secuii", îi acord mai degrabă circumstanțe atenuante, vizita sa fiind în cele din urmă un act de comunicare, așa curios cum apare în mediile românești și pe alocuri chiar în Diasporă. Că o fi politică (și sigur că e!), voturi în-colo, voturi încoace, că o fi joc politic cu UDMR-ul, ori contra lui, fie ce-o fi, vizita președintelui între secuii, în glura lupului cum s-ar spune, naște oricum un dialog greu și un fel timid de a înlătura frica, resentimentele și disprețul (peste secole), a unei națiuni mici, dar ambițioase. Dar cum toate au nevoie de timp, iar în România este loc pentru toți, este iarăși adevărat că va trece multă apă pe gârla Sâmbetei, până să ajungem cu secuii la un numitor comun! Este nevoie mai întâi de încredere de ambele părți! Vom vedea de altfel, ce i-a reușit lui Băsescu, cât de curând, căci dragoste cu sila, oricum nu se poate face!

Că suntem noi românii oarecum iritați de demersul domnului Băsescu, de atitudinea secuiască de la noi de-acasă, este lesne de înțeles, mai mult decât evident și este normal să fie așa! Dar să ne agităm mai mult decât trebuie cu "problema secuiască", ci să privim mai bine spre Basarabia, unde sunt ai noștri, căci acolo sunt problemele mult mai grave și nu se discută îndeajuns despre ele! Căci dacă vom rezolva cândva problema secuiască, care este rezolvabilă, prin politica pașilor mărunți - "Politik der kleinen Schritte", vom putea rezolva și-n Basarabia unită cu țara pe viitor, problema integrării rutenilor, rușilor, găgăuzilor, tătarilor etc.

În numărul următor al revistei, vom publica reacțiile unor cititori la acest material, apărut prima dată în revista electronică AGERO din Stuttgart. Asta și datorită faptului că, așa cum spune autorul: "Mi s-a refuzat publicarea acestui articol în România, pe motivul că, "aș confunda", chipurile, originea ceangăilor!"

Cultura populară tradițională

Ritualul focului viu

(Continuare din nr. 1)

Din întregul set de mărturii ale informatorilor se poate sesiza o evoluție a acestui ritual, dacă analizăm cele trei nivele temporale pe care le avem la dispoziție:

- tema verilor primari din frați se degradează în timp, fiind consemnată sporadic doar în chestionarele din 1935; se poate presupune că în trecut această cerință a fost respectată mult mai fidel și s-a bucurat de o răspândire teritorială mai mare, cel puțin în spațiul pastoral românesc;

- pe palierul 1952-54 s-au mai păstrat unele relicve ale obiceiului ca la ritualul de obținere a focului viu să se procedeze la jertfirea unui animal (mioară sau berbec, de regulă aparținând vătafului);

- înspre deceniul șapte al secolului al XX-lea acest episcop pastoral e pe cale de a se stinge, sesizându-se o oarecare discontinuitate. Ba chiar și atunci când se impune producerea focului viu (doar în caz de boală a oilor), tehnicile arhaice sunt substituite prin utilizarea unui ciob (hârb) de sticlă, prin care se focalizau razele de soare pe funze de iască.

Faptul că în trecut performarea actului se făcea, predilect, de către doi veri din frați aruncă o lumină nouă asupra raporturilor ce se prestabau între membri comunității pastorale. Niciăieri nu e consemnat că cei doi ar deține ulterior anumite privilegii în acțele profesionale, dar, în subsidiar, ci capătă un ascendent (cel puțin moral) asupra celorlalți păcurari, deoarece sunt apti să îndeplinească oricând minimele condiții de a săvârși un ritual sacru.

Un alt aspect derivat al acestor documente etnografice legat de producerea focului viu este necesitatea stabilirii unei linii patriarhale; cei doi trebuie să fie veri din frați și nu veri din surori. Asta nu subliniază o legătură de sânge mai puternică, ci o legătură de nume, deci de neam. Verii primari din frați au neapărat același nume de familie și aparțin aceluiași neam. Dar verii primari din surori, deși au aceeași descendență (aceiași bunic) aparțin unor neamuri diferite - știut fiind faptul că femeile (cel puțin în societatea tradițională maramureșeană) se înstrăinează de neam prin căsătorie și se integrează neamului soțului.

Se prea poate ca cel mic să aparțină familiei, dar nu și neamului (sau să nu existe nici un grad de rudenie între el și restul). Aspectul reliefează importanța absolutizării ce se acordă neamului, ca instituție fundamentală de continuitate, în antiteză cu instituția înstrăinării.

■ V. Kernbach (1989) mai afirmă că "scopul vital în ritualul focului viu este pretutindeni de purificare"12. Cum e și firesc, în spațiul delimitat al stănei principala preocupare (de ordin economic) a păstorilor este integritatea turmelor de oi, motiv pentru care recurg la numeroase acte profilactice și, dacă e cazul, la diferite practici de medicină empirică, din sfera magiei pastorale, unele din acestea în relație directă cu proprietățile speciale ale focului viu: "Apoi, după ce s-o făcut focul acela îl duc la cujbă și țate oile trabă să treacă prin el că numai așa sunt ferite de duhurile necurate"13 (T. Morariu, 1937). Mărturiile păstorilor maramureșeni vin să confirme această practică: "... Focul acela nu lasă nici un fel de răutate să vină peste oi" (Grigore Timiș, Borșa); "Dacă oile se stricău luau foc din vatră, mugeau peste ele și băgau cărbunele în pământ. Focul nu se stinge" (Ioan Glodean, Poiana Botișii); "Foc viu se face numai dacă oile suferă de zbroate; se face foc viu și trec oile prin pământ" (Mihai Alexa, Săcel); "Se făcea foc viu dacă oile zăresc" (Ioan Danci, Borșa); "Acest foc se mai făcea când «zărea» oile; se făcea dinaintea strungilor și oile bolnave erau mulse pe tăciunii aceluia" (Ioan Chindriș, Ieud)14. Cea mai veche mărturie în acest sens pe care o avem la dispoziție datează din 1920 grație cercetărilor lui Tache Papahagi: "Când se mută oile, apoi păcurarii ia din strunga oilor și din vatra focului și duc cu ei și pun acolo unde stau iară, pân-ce să nu le rămăie [oilor] laptele acolo. Și-apoi când să mută și trec peste văi, apoi ia apă din vale și aruncă peste oi ca să nu rămăie laptele în vale"15.

Deși practicat cu multă discreție, departe de privirile străinilor, în spațiul sacru al stănei din munți, obiceiul a coborât cu timpul în imediata apropiere a satului, fiind săvârșit la Sângerz, la Ruptu Sterpelor, în formulele ceremonial-festive. Astfel, "la un moment dat, despre acel «cobicic păgân» află și Biserica"16. Iar creștinismul nu și-a îngăduit să lase la voie întâmplării și la cheremul obștei (ai căror membri erau cu toții enoriași ai Bisericii) acest rit mistic. L-a preluat cu subtilitate și l-a integrat propriilor ritualuri de peste an. Analizând acest fenomen, Petru Caraman (1931) susține că reprezentanții Bisericii au luat parte de-a valma cu poporul la toate bucuriile și temerile ce se leagă de acele superstiții de obârșie «păgână», contribuind astfel la păstrarea într-o formă nealterată a "tezaurului de obiceiuri și superstiții", chiar dacă au ajuns să fie "contaminate în altele creștine"17. Din acest motiv preții au ajuns să creștineze inclusiv ancestralul ritual al focului viu. Tiberiu Morariu (1937) remarcă și el acest fenomen în cercetările de teren întreprinse în Maramureș (Cuhea): "Focul" acela se face, apoi îl pun în credință la popă și afirmă oile și apoi stropesc oile cu aghiazmă și le mai face festanii"18.

Dar Biserica nu se limitează la această substituție, înțelegând valoarea și semnificația deosebită a focului viu, rod al relației divine, și consacră o sărbătoare în toial primăverii, în ajutorul «praznicului luminos», a Învierii Domnului, preluând totodată același mesaj vitalist în succesiunea moarte-renaștere. Ceremonia Focului Sfânt de la Ierusalim, deși secvențial are un caracter elitist și misterial, perfect încadrată în seria minunilor mistice săvârșite în Țara Sfântă, capătă, în fiecare an, dimensiunile unei sărbători grandioase. De aceea „pelerinii din toate părțile pământului vin în cetatea eternă (...) să primească lumină din «Lumina cea adevărată, care, venind în lume, luminează pe tot omul» (Ioan, I, 9)". Episcopul-vicar Irineu Pop-Bistrișeanul (1990) mărturisește: "Peste lespedea Mormântului coboară o rază subțire de foc și aprinde vata presărată pe el, lumânările și candelole. Fără să ardă, vata aprinsă este adunată cu mâinile de părintele patriarh, care o așează în două cupe de aur perforate". După aceea „iese în fața Sfântului Mormânt purtând făclii aprinse din focul cereș și strigă: «Veniți de luați lumină!»". Mai aflăm despre proprietățile curative ale focului viu, care, preț de câteva minute nu arde, astfel încât bolnavii "și ating rănile cu ea și nu puțin sunt cei care se tămăduiesc de bolile de care sunt cuprinși"19.

■ Un ultim aspect legat de ritualul pastoral al focului viu, cu potențiale semnificații mioritice, se referă la o gamă de superstiții și credințe specifice. Una dintre acestea vizează interdicția de a oferi păcurarilor străini foc din vatra stănei: "Nu se dă foc din stână câtă vreme sunt oile în munte și mai ales când se muge oile. «Să nu dai foc, sare, nimic, de când prinzi a muge și până sfârșești oile de muls»" (Cuhea); "Nici să dai foc, nici să iei de la altul" (Ieud); "Focul de la stână nu se dă unui păcurar străin de vatră; unui om ce nu-i păcurar se poate da" (Ieud)20. Dar cea mai importantă interdicție este ca focul viu să nu se stingă pe tot parcursul anului pastoral: "Trebuie ținut mereu, pe întreaga vară, la fel și pe timpul lăptărilor"; "Focul nu se stinge din ce dată se adună oile pe lăptării, până la răscol"; "Să nu se stingă focul «că apoi zicea că nu poate nimeni lua laptele de la oi»"21.

Iar dacă aceste cerințe nu erau respectate dintr-un motiv sau altul, se proceda la diverse ritualuri de salvare a situației, considerată ca având consecințe dramatice. Evident, nu lipsesc nici anumite metode de sancționare a celor dovedite vinovați. Referitor la prima interdicție, avem o mărturie insolită (singulară) ce aparține informatorului Grigore Danci (1957), care vorbește despre pedeapsa capitală dată vatră: "Dacă cineva ar fura din vatră cărbune - fie chiar și rudenie - pedeapsa ar putea fi capitală"22.

(Va urma)

Dorin ȘTEF

Teatru scurt

Manic

Manic
Ștefan
Miruna
Dinu
Gore

Soni – căinele mic
Mircea – căinele mare
Anda
Tina
Generalul
Gunoierul 1
Gunoierul 2

Actul I

Flash 1

Interiorul garsonierei lui Ștefan. Soni și Mircea de o parte și de alta a ușii, păzind-o.
Soni: Am, am...
Mircea: Ham, ham, ham...
Soni isteric: am, am...
Mircea: ham, ham, ham...
Soni: am...
Mircea: ham...
Soni: a!
Intră Ștefan, Mircea se gudură la picioarele lui.
Ștefan: Circul ăsta se aude de la trei străzi, atât mi-ar trebui să mă trezesc cu protecția animalelor peste mine.
Soni se gudură la picioarele lui: am.
Ștefan: Lăsați-mă cu drăgălășeniile voastre. Mircea iritat. Limitește-te hienă, așează-te în colțul tău, nu-ți tot împrăștia părul peste bunătața asta de fasole. Lui Soni: vino aici miitelule, numai tu mă iubesti, mă mai iubesti? Ușor, nu te urca pe pătură mi-o umpli de purici.

Flash 2

Miruna, Gore și Dinu aleargă pe una din multele străzi ale orașului.
Miruna privește în spate: Nu se mai vede.
Gore râde: Primejdia asta...
Dinu: Mai bine alegă.
Miruna: Alergați, alergați, atâta știți și repetați. Nu mai pot, uite aici mi s-a întepenit un jungăi, mă arde.
Dinu: Nu ar fi trebuit să te incurajăm, în fond o femeie...
Miruna: O femeie uneori poate învinge performanțele fizice ale unui bărbat.
Dinu: Despre ce bărbat vorbești?
Gore privește în spate: A dispărut, hai să ne tragem puțin sufletul.
Miruna: Și să mâncăm merele atât de coapte.
Dinu scoate un măr din sân: Coapte, necoapte, la foame pe care o am eu...
Gore: Artiști pierzători de vreme, sunteți pare-se preocupăți doar de foame.
Miruna: Borfașul, tot borfaș.
Gore îmbrășișând-o cu putere, o sărută: Îți place?
Miruna: Ești groaznic... Se aude o voce și câteva bufnituri.
Dinu: S-o luăm din loc, ăsta pentru trei mere e în stare să ne alerge până în iad.

Flash 3

În centrul orașului, Manic se încălzește la soare, Dinu - privindu-l.
Dinu: Călduțele raze, aer proaspăt, puținii copaci imobilizați în asfaltul bulevardului central. Și el, filosoful constatărilor efenere, alături cu pata de lumină ce coboară încet de pe acoperișul catedralei Sfântul Mihail înspre baza calcaroasă, cremul posomorât acoperindu-l cu un strat discret lăptos, o clipă privitorului i se creează acces nelimitat la festinul luminii din întuneric, viața înghețe moartea cu toate anexele ei, banale, Manic, fiind proiectat la începuturi când El tocmai a suflat asupra unei forme noi, modelată din lut, misterul. Dinu trece mai departe, intră Gore.
Gore: Manic, Manic...ha, ha, ha; nu ai venit la mere, a ieșit un țărăboi.
Manic: Eh...
Gore: Miruna stă cătărată peste gard, de o parte cu Dinu trăgând-o de un picior, de cealaltă Hainu, moșul ăla urăcios din colțul străzii, trăgând-o de celălalt până a rămas cu încălțarea în mână.
Manic: Crâncenă luptă pentru trei mere.
Gore îi întinde un măr: Patru dar gheata nu i-a fost suficientă, ne-a alergat o bună bucată de vreme.
Manic își freacă fața de coaja mărului, cu un gest tandru ca acela a atingerii feței unui copil: Gore, ce vezi tu la mărul ăsta?
Gore: E neîncept.
Manic: Lumea închisă în acest înveliș fragil, perfectă și sigură până când dinții mei o sfășie.
Gore: Asta e o descriere care doar pe Miruna ar încânta-o.
Manic: Lumea asta îți zic, e cât muntele Atos de pură până la sfășierea ei.
Gore: Cât e valuta azi? Scade sau crește? Astea-s proștii, nu înseamnă că mâncând un măr înfuleci,

odată câte biserici or fi fost în Atos?
Manic: Douăzeci de mânăstiri, douăsprezece schituri și foarte multe chilii de pustnici, numai că așezămintele din mărul meu sunt populate cu vitămine și minerale, preocupate în cazul în care le-aș asimila de sănătatea mea. Îi arată mărul. Lasându-le aici netulburate, ele vor zbenzui pure în paradis până când într-o zi, un vierme se va țări acolo adânc, contaminând totul, aducând moartea, uită de aceea...mușcă o bucată. Primesc cu plăcere mărul asta de la tine.

Flash 4

Ștefan scrie: Ei cred despre cultura lor că poate înlocui felul meu deznădăjduit de a-mi trai viața.
Mircea: ham, ham, ham... Latră profund impresionant cu lacrimi în ochi.
Ștefan: Ce-i potaie, te-a invadat sensibilitatea? Ți s-au umezit ochii, perverse! Sonică vino aici, fidela mea pușlama. Soni îi sare în brațe lîngându-i fața, pentru un moment Ștefan pare să accepte acest avans. Gata, ajunge, jos, lucrez! Bătăi în ușă.
Intră Dinu, Mircea și Soni latră agresiv.
Dinu: Salut. Pauză lungă. Ștefane de când suntem noi prieteni?
Ștefan: De unsprezece ani.
Dinu: Și pe ăștia de câți ani îi știi?
Ștefan: De vreo trei ani.
Dinu: Căinii tăi mă latră cu o ură egală deși vin aici zilnic.
Ștefan: De rasă dacă ar fi fost, poate altă purtare aveau. Niște maidanezi.
Dinu: Glumești, dar pentru mine e umilitor mereu același episod.
Ștefan: Prietene, e o toamnă de-a mea să țin câinii ăștia, așa fi fără nici un scop. Sunt neciopliți, dar cel mai adesea drăgălași.
Dinu: Ar fi trebuit să-ți spun...
Ștefan atent, câinii concentrați.
Dinu: Poate mă latră pentru că sunt... câinii încordați ca două arcuri.
Ștefan: Bine, în sfârșit ești poet, ți-au publicat câteva versuri, dar tu modestul...
Dinu: Țigan, sunt țigan.
Soni și Mircea se repez cu ferocitate, mușcându-l de mâini și picioare.
Ștefan (urlat): În colțul vostru fiarelor!
Dinu: Vezi, până și tu prietenul meu ți-ai învățat câinii să muște la auzul acestor cuvinte. Sunt țigani. Soni și Mircea latră turbaja.
Ștefan: Liniște! Tipăt. Bă, mai bine afară. Lui Dinu. Liniștește-te, hai revino-ți, i-am dat afară, au plecat.
Dinu: Au...doare. De ce dai? Mă doare.
Ștefan: Dă și tu.
Dinu: În tine, prietenul...?
Ștefan altă palmă: Da.
Dinu: Singurul...?
Ștefan: Dintotdeauna am știu că ești la fel ca mine. Un boț de lut în care El a scăpat pușină pulbere de pe mantaua-l, acel compus de sfășiere și iubire...poezia.
Dinu: la fel îl palmuiește. Na.
Ștefan: Și pe mine mă doare, ce diferență e între durerile noastre?
Dinu li întinde un măr. Eu de fapt furașem un măr pentru tine (iese).

Flash 5

Manic și Miruna stau la soare privind Catedrala Sfântul Mihail.
Manic emoționat îi întinde o piatră culeasă din universalul imediat al acelei zile: Madam Miruna, tu așa cum te iubesc, reproduși în această ființă sensibilă. Miruna ia piatra: Mică ființă și seamănă cu mine.
Manic: Azi noapte am dormit într-un loc unde-i puteau unuia picioarele.
Miruna: Abruptă trecere.
Manic: Obosesc să vorbesc atât de mult despre iubire.
Miruna: Două propoziții?
Manic: Ieri noapte am dormit într-un loc rece.
Miruna ținând bucata de piatră în palmă: Madam Miruna, autor necunoscut.
Manic: Alaltăieri noapte, am dormit... unde am dormit acum trei nopți.
Miruna: În brațele mele undeva, la capătul străzii, sub un măr.
Manic o sărută, apoi surprins ca și cum ar fi ieșit din transă: Tu ești Miruna, mi-ai fost studentă?

Flash 6

Anda, Tina, Generalul, Dinu și Ștefan sedință de cenaclu literar a boemei
Anda: Uite așa ne-am lăsat de studii.
Dinu: Manic a fost foarte ferm, zicea că... nu avem ce învăța.
Tina: Zicea... Mai întâi învățați ce să învățați.
Dinu: Poezia a decăzut.
Ștefan: Din inimă în sculă.
Anda: Eu cred că vouă vă lipsesc ambele, ubiți autori.
Ștefan: Tu poți să-i numești iubii, la câți ți-au citit țig

versurile.
Anda: Ale mele măcar au forme.
Generalul: Nimeni nu poate contesta formele.
Anda: Scuzăți-mă, vi-l prezint pe noul titular de catedră, i-a luat locul lui Manic, ar vrea să ne spună câteva cuvinte.
Generalul: Întorceți-vă la studiu, dragii mei, fără el nu sunteți nimic. Iubesc poezia și eu...
Dinu: Încântat domnule General, să ne întorcem pentru moment la cenaclul nostru. Versul acesta: Când tu te pierzi, eu mă găsesec; are adâncime.
Anda: Adâncime? Dornurile General, dați-le un exemplu „dumneavoastră” i-ați ascultat pe cei mai buni din literatura noastră.
Generalul: În vremea aceea, eram doar locotenent, luam notițe, mici însemnări nevinovate, unora le mai ieșea câte o rimă, acum... general fiind... Am început ca hobby, scriitorul din mine îi apreciază pe toți.
Tina: Un vers!
Generalul: Am fost un locotenent bând, un cenaclis consecvent... Ceva de mine: Sunt trist când vine ploaia. Tăcere toți se privesc consternați.
Dinu citește: Cine sunt, mă-ntrebi străine/
Când te-așezi pe mine-n sat
Sub copacul ce plăcuse
Unui om și m-a tăiat.

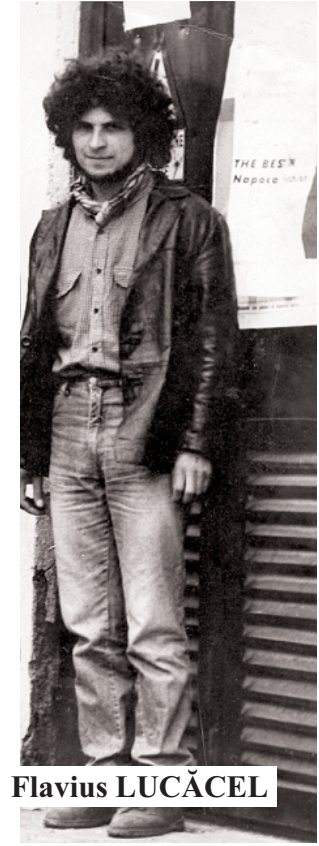
Generalul: Aici e multă filosofie. Copacul din pădure ajuns scaun, socializează cu cel ce se așează pe el.
Anda: Sună bine, dar ai putea schimba cu: omului ce m-a tăiat.
Ștefan: O remarcă pertinentă.
Tina: M-ai direct ar fi: Ce sunt mă întreb străine?
Generalul: Greu de hotărât.
Dinu: Hotărâți voi, ne vedem peste două săptămâni, mă grăbesc, intru-n pază de noapte.

Flash 7

Gunoierul 1, Gunoierul 2.
Măturând sala cenaclului.
Gunoierul 1: Oameni cu pretenții, uite ce au lasat după ei.
Gunoierul 2: Fumăraie și miros de rachiu.
Gunoierul 1 ridică câteva foi de hârtie de pe jos, citind cu greutate: Turcu în paranteză Ștefan a zis că domnul președinte e un porc, punct. Parășuta în paranteză Tina, a zis că democrația e în pericol și toți fură, punct. Lambada în paranteză Anda, a zis că erau buni aia în cămașa neagră, că făceau curățenie, pare o afirmație mai degrabă influențată de o stare emoțională, punct. Lingurar, în paranteză, Dinu a citit niște versuri care nu puteau fi scrise de un rom, în paranteză țigan, punct.
Gunoierul 2: Și eu am făcut liceul, dar o poezie așa grea n-am mai întâlnit.
Gunoierul 1: Poate e teatru, cum arată teatrul scris? Aruncă hârtia pe jos.
Gunoierul 2 mătărând: Așa cred că arată, dacă nu e cumva o declarație, că eu am dat una la poliție.
Gunoierul 1 citește pe altă hârtie: Cerere de... înscriere la facultate.
Gunoierul 2: Câte ai?
Gunoierul 1: Două. Două cereri.
Gunoierul 2: Hai, ne înscriem și noi.
Gunoierul 1: Ai dat o declarație la poliție. Mătură îndepărtându-se.
Gunoierul 2: Mi-a dictat-o șefu. Mătură îndepărtându-se în altă direcție.
Gunoierul 1: Care sef?
Gunoierul 2: Țala de post. Îndepărtându-se.
Gunoierul 1: Post, păcat, că nu ne-am înscris mai demult.

Flash 8

Manic, Generalul, apoi Miruna. Manic în centru orașului, soarele îl învalăuie generos.
Generalul: Ce surpriză domnule!
Manic uitat, apoi îngrozit, sentimentul de groază va crește culminând cu o criză: Domnule!
Generalul: General.
Manic groază profundă
Generalul: Cândva am avut un schimb de idei, mai exact dumneavoastră ați făcut câteva afirmații, pe care eu v-am invitat să le dezvoltați.
Manic se chirește.
Generalul: Ne-am întâlnit ani la rând aproape zilnic și numai nu reușiți să mă convingeți, erați firav. Fragilitatea dumneavoastră i-a înmuțat pe câțiva din colaboratorii mei, dar uite-vă, ați reușit, felicitări, sunteți un supraviețuitor, un adevărat spirit încăpățânat. Manic lipit de asfalt.
Generalul: Acum sunt un om de spirit, întreprinzător în domeniul textile și mare iubitor de frumos, profesor mai nou. Îmbrățișează cu putere brutală. Lasă-mi studentii în pace, s-au reinscris toți în afară de iubita ta.
Intră Miruna. Beznă. Suplu te-ai păstrat domnule. La revedere.
Miruna: Manic, Manic ce e dragul meu, am lăsat totul și am alergat la tine.
Manic: O viziune, ceva atât de real, omul acela răul din tinerețea mea a trecut prin mine răscolindu-mi toți acești ani de liniște.
Miruna aprinde un chibrit: Mergem la mine?
Manic revenindu-și parcă din transă: Dumneata zâmbeai acum două săptămâni în sala de lectură? Dom-

Flavius LUCĂCEL

nișoară, astfel nu vei ajunge nicăieri.

Flash 9

Ștefan scrie, câinii dorm: Manic, Manic, nu i-am văzut numele pe nici o carte, revistele nu publică nimic despre el, totuși e pe buzele tuturor. Eu scriu zilnic așezând la masa mea, scot titluri nenunțate, sunt prețutendenți promovat. Manic e pe buzele tuturor. Așa arată creatorul? Bătăi în ușă. E deschis. Câinii latră.
Manic: Intru puțin, în centrul lumina nu mai e... rece peste tot.
Ștefan: Vă cunoșce? Da, e rece cu cât trec anii e mai rece. Câinilor: Încețai!
Manic: Manic un simplu iubitor al nimicurilor, fosti studenți de-ai mei mi-au vorbit despre dumneata ca despre un om bun care găzduiește năpăstuiți peste noapte.
Ștefan: Mă gândeam la dumneavoastră. Soni se apropie de Ștefan care-l va mângăia sub barbă. Gelo-sologie!
Manic: Fioroase ființe.
Ștefan: Le-am cules de pe stradă, nimeni nu mai avea nevoie de ele, abandonate, uitate păreau sortite sfârșitului, acum sunt în întreținerea mea.
Manic: Un gest uman, acestea fiind circumstanțele. Scrieți mult și bine.
Ștefan: Da, mult, bine știu și eu? Dar așezăți-vă.
Manic: O noapte să dorm aici, m-aș întinde acolo în colț, au trecut zilele frumoase, e rece.
Ștefan: Patul e larg. Câinii măriie nemulțumiți. Cât despre ei, bine ar fi să nu-i luați în seamă.
(Continuare în numărul următor)

TARGOVI?TE

**ORGANIZATORUL "SIMFONIEI LALELELOR" DIN PITEȘTI
A PRIMIT AMENDĂ DE LA POLIȚIA RUTIERĂ!!!**

Exemplar nr. 2

PROCES-VERBAL Seria PCA nr. 3996504

Încheiat astăzi la 12.00 ora în localitatea Pitești

Agent constatator: Ștefan Doru Dăncuș

DID nr. 100

Ident. nr. 100

Per. juridică nr. 100

CUI nr. 100

În ziua 13.09.2010 ora 12.00 la strada Tricoloru nr. 100

Amendă de 200 lei

Puncte de penalizare: 2

INȘTIINȚARE DE PLĂȚĂ

Divizia nr. 100

Ident. nr. 100

Per. juridică nr. 100

CUI nr. 100

Conform prezentei verbiș de constatare a contravenției...

Pentru cei de la Poliția rutieră Pitești nu a fost suficient efortul domnului VIOREL PANTILĂ, omul cheie a organizării celui de-al XXXI-lea eveniment floral (cel mai mare din țară) - "Simfonia lalelelor".

Nădăjduind într-o ipotetică avansare, agenții de la Poliția rutieră locală l-au amendat, așa cum puteți vedea în facsimilul alăturat, cu 100 lei, pentru parcare nepermisă.

Nu mai spun că datorită acestui om, Piteștiul a devenit, pentru 3 zile, capitala României. Că vânzătorii de flori au vândut cât nici n-au visat. Că toți nemulțumiții au rămas mulțumiți în final. Că bugetul local s-a mai rotunjit (în acest an, taxa a fost de 5 lei/mp).

Contactat telefonic recent, domnul VIOREL PANTILĂ ne-a spus că nu a plătit amenda și nici nu are de gând să o plătească.

Primăria Pitești ce ne poate spune?

Dar Prefectura?

Dar Consiliul local?

Așteptăm răspunsurile pe adresa redacției.

Ștefan Doru DĂNCUȘ

aur media
Stimulare și Direcționare de Client

Produce

- afișe
- agende
- ambalaje
- autocollante
- calendare
- cataloage
- casete luminoase
- cărți de vizită
- flyeri
- obiecte promoționale personalizate
- mape
- litere volumetrică
- punți din hârtie și plastic
- reviste

Servicii

- campanii media
- broderie
- distribuție plante
- publicitate targetat
- grafic design, identitate corporativă
- inscripționare mașini
- pictare
- tampografie
- realizare studii de piață
- realizare planuri de marketing
- servicii tipografice
- serigrafie
- tipar digital și ofset
- web design

marketing și publicitate

Noi iti aducem clientul la botu' calului!

Timișoara, Str. Eugeniu de Savoia, Nr. 12, Ap. 6
Tel.: 0356 431 137, Tel./Fax: 0256 487 066
Mobil: 0721 257 113, e-mail: office@aurmedia.ro

Ciuj-Napoca, Str. Dâmboviței Nr. 77, ap. 107
Tel.: 0264 460 066, Mobil: 0728 905 825
E-mail: ciuj@aurmedia.ro

S.C. TRIA'S AMWAY S.R.L.

Traian Săplăcan & Ria Schiettekatte

Plante de grădină și de apartament

S.C. INTERTRANS VIRGIL S.R.L.

Execută la prețuri promoționale reclamă la

România liberă

Prestări servicii în domeniul auto

Mică și mare publicitate în județ

Traduceri în/din toate limbile

Târgoviște, str. Mircea cel Bătrân Bl.A1 (parter)
Tel/fax:0245-213814

ABONA?I-V?. Completa?i talonul ?i trimite?i-l pe Revista SINGUR, str. Tony Bulandra, bl. 25, sc. A, ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița.

Costul unui exemplar este 1,5 lei.

Taxele de expediere sunt incluse în preț.

Vă rugăm să vă scrieți adresa complet și citeț, pentru ca publicația noastră să vă parvină la timp. Sumele vor fi expediate pe adresa:

SC GD GABRIELLA SRL
Cont IBAN: RO32BTRL01601202H25550XX
Banca Transilvania, Târgoviște, jud. Dâmbovița
Anexați la talon o copie xerox după chitanța de la poștă

TALON ABONAMENT

Nume, prenume.....

Adresa exactă.....

Doresc un abonament la revista SINGUR și achit următoarea sumă.....

Acest talon poate fi copiat la xerox, dac? cititorii doresc s? p

Abonați cu abonamente de sprijin (care înseamnă o donație suplimentară față de suma abonamentului simplu) vor primi din partea editurii, gratuit, cărți și materiale editate în ultimii ani.

Semnătura,

S.C. ELTUNG IMPEX S.R.L.

IMPORTATOR

PLANTE ORNAMENTALE

TEL : 0722.933.622

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Materialele corespondenților noștri care nu au fost publicate vor apărea în următoarele numere ale revistei. Vă mulțumim pentru răbdare.

Fondator:
ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

Adresa redacției: Editura SINGUR
Str. Tony Bulandra, bl. 25, Sc. A, Ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița

Telefon: 072-444.35.87
E-mail: office@revistasingur.ro

Proiecte ecologice: Gabriel Soare, Constanța Soare: 0722-885342; 0727-3260